

Sayfa 7

Gerçek

Seçim öncesi patrona kıyağın kod adı:

**Torba Yasa
Tasarısı**

9

Ocak 2011 / Sayı: 15

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Türkçülük de yok, Kürtçülük de, ama Türkçe var, Kürtçe yok!

Nihayet bütün dış kabuklar soyuldu ve işin özüne ulaştık. "Terör" tartışması artık sırtımıza başladı. "Dış mihraklar kışkırtıyor" tarih öncesinden tınılar taşıyor. "Güneydoğu sorunu ekonomiktir" indirgemeciliği iflas etmiş durumda. Şimdi mesele, sanki bir laboratuvarında, bütün ikincil faktörlerden arındırılmış bilimsel bir sorunun yalınlığı içinde tartışılıyor. Soru yalın: iki dilli bir yaşam olsun mu olmasın mı?

Buna verilen cevap bütün burjuva politikacılarını ve Türk Silahlı Kuvvetleri partisini birleştiriyor. Tabii onların hik deycileri olan bütün düzen sözcüsü yazar-gazeteci takımını da. Sadece üslup değişiyor, hepsi o. Askeriye hem kendi açıklamasında, hem de MGK bildirisinde "Yassah!" diyor. Size kim sordu? Bahçeli elbette her zamanki gibi tehdit ediyor. Hani dağa çıkıyordunuz, beyefendi, ne oldu? Kılıçdaroğlu hemen resmi dile başvuruyor, herkes kendi anadilini zaten konuşuyor diyor. Hazret ne Kürtçe üzerindeki baskıları duymuş, ne bir dilin gelişmesi için neler yapılması gerektiğini. Mars'tan gelmiş zahir!

Ama en tipik ve komik cevap, o demokratların sultanı diye yere göğe konulamayan Erdoğan'dan geleni. Kendi meşrebince "kavimlere saygı var, ırkçılık yok" diyor. Sonra ekliyor: "Ne Türkçülük, ne Kürtçülük!" Vardığı nokta ise şu: "Milletimin dili tektir." Burada, Türk hâkim sınıflarının temsilcilerinin, hangi siyasi görüşe mensup olurlarsa olsunlar, Kürtlerle ilişkide tosladığı sınıra geliyoruz. Kürt bir "kavim" ise "Türk" de bir kavimdir. Dolayısıyla, "tek dil" dayatması düpedüz "ırkçılık"tır. Ya da "modernler" in dili ile söylersek, Kürt "etnik" ise Türk de "etnik" demektir. Ne demeye birine hak tanıyorsunuz da ötekine tanıyorsunuz? Mantıktan çıktınız!

Mantıktan çıktığınıza göre tarihe mi sığınacaksınız? "Biz sizi ezdik, bastırdık, şimdi eşitliği vermeyiz" mi diyorsunuz? Karşı taraf da diyor ki, o zaman yeniden savaşırım. Seçim sizin. İş bu kadar yalın!

İşçi sınıfı devrimcilerinin tavrı açıktır: Bütün milletler ve diller eşittir. Kürtlerin de, Türkler ve diğer tüm milletler gibi, nasıl istiyorlarsa öyle yaşamaya hakları vardır. İki dilli yaşam mı istiyorlar? Yaşasın iki dilli yaşam!

Gerçek

HOSGELDİN İKİ DİLLİ YAŞAM!

**Gençliği
1968'le
tehdit
etmeyin!**

Sayfa 6

**Gençliği
1968'le
tehdit
etmeyin!**

5

Türkiye işçi sınıfı ve iki dilli yaşam

Kürt kardeşlerimizin haklarına kavuşmak için mücadele ettiği yıllar boyunca devlet bir bölünme paranoyasını yaydı durdu. Bölücülüğü yerden yere vurup, daima birlik fikrini yüceltti.

Sanki ortada gerçek bir birlik varmış gibi...

Esenyurt'un varoşlarında yaşayıp kışın yakacak kömürü zor bulan bir işsiz ailesiyle, hemen yanı başındaki Bahçeşehir'in lüks sitelerinde sefa süren zengin aile arasındaki nasıl bir birliklik? Lüks jetiyle birkaç saat içinde dünyanın uzak köşelerine seyahat eden bir holding patronuyla, her gün sabahın köründe işine gitmek için konserve kutusu misali otobüslerde iki saat seyahat eden bir işçi arasında ne gibi bir ortak nokta olabilir?

Belki bazılarının aklından cevabı hemen geçirmiştir: Aynı dili konuşmaları. Evet, doğrudur. İnsanın insanı sömürmesine dayandığı için bağrında zaten çok temel bir bölünmeyi barındıran bu toplumda aynı dili konuşuyor da olmasak, hiçbir kuvvet bu toplumu zorla bir arada tutamazdı. Bu yüzdendir ki devlet yıllar boyunca Kürtleri kendi dilinde, Türkçe konuşurmak için elinden geleni ardına koymadı. Kürtleri köleleştirmenin başka bir yolu yoktu. Kürt halkı kendi dilini korudukça kendi kimliğini de koruyacak, başka bir halk olduğu gerçeğini unutmuyacaktı. Öyle de oldu. Üstelik devletin yıllarca süren zulmüne

rağmen.

Şimdi devletin başındakiler dahi dün Kürtleri nasıl yok saydıklarını unuttular. Ürkekçe de olsa Kürtlerin ayrı bir halk olduğunu, kendilerine ait bir dilleri olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Fakat bir kez bu gerçeği kabul ettikten sonra, Kürtlerin kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkına sahip olduklarını da kabul etmek zorundasınız. Ya bütün bir halkı zorla kendi sultanız altında tutmayı savunacaksınız, ya da isterlerse gidebileceklerini kabul edeceksiniz. İşte bugün Türkiye devleti tam tamina bu ikileme karşı karşıya. Fakat ne birine ne de öbürüne yanasmaya cesaret edebiliyor. Üstelik Kürt halkı bugünün koşulları altında tercihini bölünmeden değil birlikten yana kullanıyor. Ama elbette zorunluluk değil, gönüllülük temelinde bir birlikten.

Dile bile özgürlük olmayacak!

Böylece devletin bölücülük bahanesi de ortadan kalkmış oluyor. Ama AKP'si, CHP'si ve MHP'siyle hakim sınıf partileri "tek dil, tek millet" edebiyatını sürdürmeye devam ediyor. Kürtler "madem dilimizi kabul ediyorsunuz, onu özgürce kullanma, öğrenme, yaşatma hakkımızı da kabul etmek zorundasınız" dedikçe onlar, "olmaz öyle şey" diyor. "Neden olmaz?" diye sorulunca hepsi Kürtlerin yok sayıldıkları dönemlerin inkârcı dilini hortlatıyorlar.

Bu onların çaresizliğini, Kürt sorununu çözecekleri iddialarının palavradan ibaret olduğunu gösteriyor. AKP hükümeti demokratik açılım diye bir proje ortaya attığında esas niyeti Kürt hareketini tasfiye etmekte. Kürt halkını ise üç beş televizyon kanalı ve Kürtçe kurslarla avutabileceğini sandı. Biraz da sırtlarını sıvazladı mı, her şey tamam olacaktı. Onca yıl dili, kimliği, varlığı yok sayılan bu halka bu kadarı yeter de artardı bile.

İşte onların aklı böyle çalışıyor. Kürt halkı dilini, kimliğini devletin de tanır hale gelmesini kendi mücadelesine, ödediği ağır bedellere borçlu olduğunu çok iyi biliyor. Biraz daha dişini sıkarsa bütün haklarını elde edeceğini düşünüyor. Ufukta ışığı görüyor.

Hakim zihniyet ise bütün bunları Kürtlere kendilerinin lütfettiğini sanıyor ya da bunu yutturabileceğini düşünüyor. Şimdi Kürtler eksiksiz bütün haklarını talep etmeye yöneldiğinde hepsi önce şaşırıyor, sonra ağızlarına geleni söylemeye başlıyor.

Bu tablo karşısında Türkiye işçi sınıfı da kendi ikilemini çözmek zorundadır. Ya hakim sınıfların hiçbir çözüm vaat

etmediği artık iyice ortada olan sömürgeci zihniyetinin peşine takılarak milliyetçilikle uyuşmaya ve kanlı savaşlarda evlatlarını kaybetmeye devam edecektir. Ya da Kürt kardeşlerinin dilini ve kimliğini özgürce yaşatma isteğine saygı duyacak, "devlet vermiyorsa biz haklarımızı kendimiz alırız" diyerek gösterdikleri iradeyi örnek alacaktır.

Ya kendisi gibi Türkçe konuşan, ama

kendisiyle başka hiçbir ortak noktası olmayan lüks sitelerin zenginlerinin, jetlerden inmeyen patronların peşinden gidecektir. Böylece o patronların, zenginlerin bu dili kendisine karşı ancak emrederken, zulmederken, aşağılarken kullandığı gerçeğiyle yaşamaya devam edecektir.

Bütün birlikler iyi olmadığı gibi, bütün bölünmeler de kötü değildir.
Türkiye işçi sınıfına patronlarla bölünmek, Kürt halkıyla birleşmek yakışır.

Ya da kendisinden farklı bir dilde konuştuğu halde, gördüğü zulümde, baskıda kader ortağı olan Kürt kardeşlerinin elinden tutacaktır. Böylece dillerimiz farklı olduğu halde aynı dili, baskıya ve sömürüye karşı mücadelenin, kardeşliğin dilini konuştuğumuzu görecektir.

Bütün birlikler iyi olmadığı gibi bütün bölünmeler de kötü değildir. Türkiye işçi sınıfına patronlarla bölünmek, Kürt halkıyla birleşmek yakışır.

Tekerleme

Milli Güvenlik Kurulu (MGK), yılın son toplantısında Kürt halkının iki dilli yaşamına yüklenmeyi görev bildi. "Tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek devlet" edebiyatı temelinde resmi dilin "Türkçe olduğu gerçeğini değiştirmeye yönelik hiçbir girişimin kabul edilmeyeceğini" yüksek sesle açıkladı. Sorulması gereken ilk basit soru şu: bu "tek şu, tek bu" tekerlemesi neye dayanıyor? Türkiye Cumhuriyeti'nin hangi yasal belgesinde geçiyor? MGK üyeleri bu tekerlemenin hiçbir yasal dayanağı olmadığını farkındalar ki, bu "ilke"yi bildiride "anlayış" olarak niteliyorlar. Bu anlayışı kimse değiştiremez...miş. Devletler ne zamandan beri "anlayış"lar üzerinden yönetili-

yor? Sizin anlayışınız o olabilir. Ama yasal bir kurum olarak kendi anlayışınızı hiçbir şeye gerekçe yapamazsınız, yasal temeli olmadıkça bunda ısrar edemezsiniz.

İddianın öteki yanının da daha iler tutar yanı yok: resmi dilin Türkçe olduğu "gerçeğini" değiştirmeyi kabul etmezlermiş. Bu "gerçek" doğa gerçeği falan mı, değiştirilemiyor? Bir bildiriye "gerçek" kelimesini yazınca bu o olguya değiştirilemezlik özelliği mi kazandırıyor? Neden "resmi dil Türkçe'dir, bunu kimse değiştiremez" yazmıyorsunuz da, "gerçek" kelimesinin arkasına sığınıyorsunuz? İnsan toplumları tarih boyunca değişmiş, durmuş. Yasal "gerçek"ler doğal gerçeklerden farklı olarak değiştirilebilir. O yüzden yasaların nasıl değiştirileceği yazıyor yasalarda.

MGK, sonunda baklayı da ağzından

çıkarıyor: "...terörün ve onun beslendiği ortamın tasfiyesine..." Tüyley ürpertici! Bir kere, ileri sürülen hakların terörle bağlantılandırılması, MGK'nın askeri ve sivil kanatlarının Kürt sorununa nasıl yaklaştığının çarpıcı belgesi. Bir de, "ortam"ı tasfiye edecekler. Terörün "beslendiği ortam" ne? Herkes biliyor ki Kürt halkı! Bütün halkı mı "tasfiye" edeceksiniz?!

Milli Güvenlik Kurulu gerici bir kurum olarak işlevini ifa ediyor. Şimdi düşünmesi gerekenler, MGK ile aynı doğrultuda konuşmaya başlayan yeni yetme demokrasi havarileri, kibirli liberaller, sözde 12 Eylül karşıtları!

“Kürtçe konuşulacaksa onu da biz konuşuruz!”

Bundan sadece birkaç yıl öncesine kadar Kürtçe'nin ayrı bir dil olarak varlığı bile tartışma konusu edilirken, bugün anadilde eğitim ve mahkemelerden meclise, iki dilli bir yaşamın olanaklarına ilişkin bir gündem var. Çünkü süregelen inkâr politikasına karşı Kürt hareketi, anadiline sahip çıkmaya yönelik taleplerini, bir varlık savaşı şeklinde her gün biraz daha yüksek sesle dile getiriyor. Kürt halkı da bu taleplere sahip çıkarak hareketin arkasında olduğunu gösteriyor. Bölgede BDP'nin karşısındaki tek siyasi güç olma iddiası ile ikiyüzlü bir politika izleyen AKP başta olmak üzere, resmi ideolojinin savunucusu tüm siyasi güçlere karşı Kürt hareketinin peş peşe kazandığı başarıların, bu yolu açtığını söyleyebiliriz.

12 Eylül Referandumu'nda BDP'nin bir dizi sosyalist parti ve grup ile birlikte boykot çağrısı yapması sonucu, bölgenin bir dizi ilinde referandum sandıkları ezici bir çoğunlukla boş kalmıştı. Bu başarının ardından BDP, anadilde eğitim hakkı talebini dile getirmek için, eğitim yılının ilk haftasında çocukların okula gönderilmemesi çağrısını yaptı. Referandum sandıklarından sonra, okul sıraları da boş kaldı. Ondan yaklaşık 1 ay sonra, 18 Ekim'de Diyarbakır'da başlayan KCK davasında, bu kez mahkeme sıralarını dolduran siyasi tutuklular adına avukatları, sanıkların anadillerinde savunma talebini dile getirdi. Talep mahkeme tarafından reddedildi ve mahkeme heyeti, sanıkların Kürtçe yaptıkları konuşmayı tutanağa, “sanıklar bilinmeyen bir dil kullandı” şeklinde geçirdi. Yaklaşık 20 gün süren seri duruşmaların ardından 13 Ocak'a ertelenen davada da sanıklar hem kendilerinin, hem de temsil ettikleri halkın onurunu korumak için savunmalarını Kürtçe yapma haklarını kullanmakta kararlılar.

Anadilin değilse Kürtçe konuşabilirsin

2008 yılında o dönem DTP'li olan milletvekilleri mecliste Kürtçe konuşma yaptıklarında da, bu konuşma meclis kayıtlarına bilinmeyen bir dil olarak geçmiş, BDP'lilerin itirazları

neticesinde o bölüm “...” olarak ve o sırada milletvekillerinin Türkçe dışında bir dil konuştukları ifadesiyle değiştirilmişti. Yani yine bilinmeyen bir dil, yine dilin kendi var adı yok!

Peki o zaman, bir yandan bu halkın kendi kurduğu Kürtçe yayın yapan kanalları yasaklayıp, o kanallarda programlara katılanları yargılarken, bir yandan da ikiyüzlü bir şekilde bir kültürel ajanlaştırma kanalı olarak açılan TRT Şeş'te hangi dilde yayın yapıldığını sanıyorsunuz? Kürt halkının birkaç kelime söze kanacağını düşünebilecek kadar bu halkı tanımamış olan Erdoğan gibilerinin, bölgeye yaptıkları ziyaretlerde, konuşmalarına serpiştirdikleri birkaç sahte selamlama sözcüğünün Kürtçe olduğunu bilmiyor musunuz? En son açılım da TÜSİAD başkanı Ümit Boyner'den geldi. Burjuvazinin en has örgütünün başkanı, Diyarbakır'a giderken dersine çalışmış, öyle kuru bir merhaba ile yetinmedi, basbayağı cümle kurdu. Hem de bir değil iki tane! Kimseden doğru dürüst bir ses çıkmadı, kimse susturmaya kalkmadı, herkes de bal gibi hangi dilde konuştuğunu biliyordu.

Tabloya bakınca, insan olanı biteni herhalde yanlış anladık diye düşünüyor. Meğer yasak olan Kürtçe değil, anadilde konuşmamış. Ya da başka bir ifadeyle, Kürtçe konuşmak, neredeyse bir tek anadili Kürtçe olanlara, Kürtlere yasakmış. Ege men sınıflar, yıllardır süren inkâr politikasından sapmadan, ezilen Kürt halkı ile dalga geçmesine diyor ki, sizin dilinizi sadece istediğimiz zaman tanırız, Kürtçe konuşulacaksa onu da biz konuşuruz!

KCK davasında mahkemenin Kürtçe'nin inkârında ısrar ederek savunma hakkını ayaklar altına alan kararını devam ettirip ettirmeyeceğini 13 Ocak günü göreceğiz. Ama biz, BDP ile ve Kürt halkının kendisiyle enternasyonalizm ışığında dayanışmayı yükseltmeye devam edeceğiz. Burjuvazinin her yeni saldırısına karşı Kürt dostlarımızla omuz omuza vereceğiz. Hiçbir dilin sesi kısılmadan hep bir ağızdan ortak türküler söyleyeceğimiz bir dünya kurmak için, halkların kardeşliği için, işçilerin birliği için mücadele etmeye devam edeceğiz.

KCK davasında Mahkemenin Kürtçenin inkârında ısrar ederek savunma hakkını ayaklar altına alan kararını devam ettirip ettirmeyeceğini 13 Ocak günü göreceğiz.

İhbarcı liberaller!

Liberaller, sol liberaller, AKP yandaşları, yıllardır fotoğraflara boyunlarını uzatarak Kürt halkının dostu gibi “resim vermek” için yırtındılar. Şimdi Kürt halkı haklarını bir programa bağlayarak bu programı açıklayınca gerdan kırıyor, amayla fakatla yan çizmeye çalışıyorlar. Fehmi Kuru Bey, “Kürtlerden birlikte yaşamının formülleri konusunda öneri bekliyorum” diyor. Başka siparişiniz? Zaten Kürtler de sizinle yaşamak için can atıyorlardı. Avni Özgürel, Demokratik Toplum Kongresi'ne (DTK) sunulan bildiriye “provokatif bir metin” olarak niteliyor. Sizi kıskırtmayacak olan nedir beyefendi? Nazlı İlicak Hanımefendi köy komünlerinden sinir kapmış. Anlaşılır. Hepsinin tepkisi, ilkokul çocuklarının “aauuu”su gibi. Çok ayıp bir şey görmüşçesine, ellerini ağızlarına götürüp bu sesi çıkarıyorlar.

Daha iğrenç olanı ise, kendini “sol” sanan ve öyle satan liberallerden gelen tepki. Fikirleri önemli değil. Önemli olan, DTK'ya sunulan metni devlete ve Türk şovenizmine ihbar etmiş olmaları. Nasıl mı? Ali Bayramoğlu ve Ahmet İnsel (Kadri Gürsel ile birlikte) bildiri metninin “kes yapıştır” yöntemi ile hazırlandığını “keşfetmişler”. Vay be! Ahmet Ümit kahramanı hafiyeler! Soruyoruz: Velev ki öyle, ne olmuş? Mehmet Açar bile “dağdakini ovaya indirmek” adı altında PKK'yi yasal alana dahil etme projeleri yaparken, siz yoksa dağdakilerin ya da İmralı'nın ebediyen politika dışında kalmasının gerekli olduğunu mu söylüyorsunuz bize ve Kürtlere?

Liberallerin bu yaptığının tek adı vardır: ihbarcılık! Bu metin kabul edilemez, çünkü Öcalan yazmış! İşte size liberalizmin tıynet!

Şiar Rişvanoğlu

TÜSİAD'ın MÜSİAD'la rekabeti:

Kürt coğrafyası cephe savaşları

“Nêçîrvan nêçîra xwe nas dike”*

TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner, 17 Aralık'ta TÜRKONFED'in “14. Girişim ve İş Dünyası Diyarbakır Zirvesi”ne katılan Ümit Boyner kimilerine çok ilginç ve hoş gelen, bilenlerin ise bir süredir beklediği için pek de şaşırmadığı açıklamalar yaptı. Önce kavramlardaki ironilerden başlayalım. Boyner, TÜSİAD yani **Türk** Sanayicileri ve **İşadamları** Derneği'nin başkanı. Toplantıyı düzenleyen TÜRKONFED ise **Türk** Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu. Toplantı Diyarbakır'da (Amed) geçiyor. İşadamı Boyner (kendisi fiziken-kafa olarak değil-kadındır) büyük çoğunluğu Kürt olan katılımcılara sesleniyor. Önce sen kurumunun adındaki milliyetçi kavramı değiştir, “Türk” kelimesini “Türkiye” olarak düzelt derler (“İşadamları”nı da “İşinsanları”, ya da “İşkadınları ve İşadamları”olarak) kadına ve adamlara! Boyner, “*Ji bo biratîyê, Ji bo aşitîyê, Ji bo wekhevunê Diyarbakir mala meye*”, yani “Kardeşlik, barış ve eşitlik için Diyarbakır bizim evimizdir” sözleri ile başlamış devam etmiş: “*Artık gençlerin birbirini öldürmesine, şehit olmasına, hiçbir evladın dağ başında duasız namazsız gömülmesine tahammülümüz yok.*” Sanki gençler birbirine düşman olduğu için birbirini öldürüyormuş, sanki Kürt halkının en önemli sorunu “duasız, namazsız gömülmesi” imiş! TÜSİAD'ın halkla ilişkiler operasyonunun iyi bir örneği sayılabilecek bu popülizm kokan sözlerde iki açık ve net mesaj var: **Birincisi, burjuvazi her zaman yaptığı gibi devleti (dönemsel olarak iktidarlar değişse de, son tahlilde kendi egemenlik araçları olduğu için) doğrudan hedef almıyor. İkincisi ise “dua” ve “namaz” göndermesi ile esas rakibin kitlesine göz kırpmıyor.** Tavrı, “Laiklik” konusunda çok hassas olduğu bilinen Batıcı, AB'ci TÜSİAD'ın, bizzat kendisi Paris ya da Brüksel'den gelmiş gibi görünen başkanı Boyner'e, CHP'nin çarşaf açılımı kadar ironik olan bu dinsel kökenli sözleri söyleten şey, AKP ve MÜSİAD'la simgeleşen dinsel kökenli sermayenin kitlesine şirin görünme kaygısı.

Boyner'in şahsında TÜSİAD'ın kendi ölçeğindeki bu “ileri” çıkışı ise tam da bu bağlamda sınıfsal bakışla çözümlenmek gerek. Zira ne Ümit Boyner'in demokratiği, ne de TÜSİAD'ın cesareti ve gerçeği görmüş olduğu efsaneleri, hakikati yansıtmıyor. Durumu daha iyi kavramak için bizim uzun bir süredir yakından izlemeye ve göstermeye çalıştığımız burjuvazinin cephe savaşının boyutlarını tekrar tekrar canlandırmak gerek. Bu kansız savaşa özellikle 2007'den beri ciddi cepheler kazanmış olan AKP'nin temsil ettiği İslamcı burjuvazi, (yeşil sermaye) zaten uzun bir süredir Kürt coğrafyasında faaliyetlerini yoğunlaştırmış durumda. Barzani Haziran ayı başında (2010) Türkiye'ye yaptığı ziyarette Türk yatırımcıları bölgeye çağırmişti. Bu davetin hemen ardından, Haziran sonunda Devlet Bakanı Zafer Çağlayan, rakip sermaye grubu TÜSİAD'ı saf dışı bırakıp, AKP'ye yakın MÜSİAD'lı 148 “işadamı” ile Erbil'e bir çıkarma yapmıştı. Çağlayan, hükümet olarak kefil olacak düzeyde, kulis yaparak, MÜSİAD'ı resmen hem Kürdistan Bölgesel Yönetimi bölgesinde, hem de Irak genelinde milyarlarca dolar rantın paylaşımı konusunda TÜSİAD'ın alternatifi olarak pazarlamış oldu. AKP'nin, özellikle Gülen cemaati bağlantısı ile yürütmüş olduğu faaliyet (ki buna bölgedeki İslami sermayenin kontrolünde olduğu bilinen “Ensar El İslam” örgütünün İslami olmayan sermaye gruplarını da hedef alan bombalama, cinayet gibi şiddet eylemleri de dahil) öyle etkili oldu ki, TÜSİAD'ın dış bürosu “TÜSİAD International”a (bazı üyelerinin bölgedeki petrol işletiminde ciddi payı var) bağlı “Irak Çalışma Grubu”nun aylar öncesinden duyurulan 14 Ekim 2010 tarihinde bölgeye yapacağı ziyaret iptal edildi. Gülen'in “tampon bölge” olarak adlandırdığı coğrafyada ne kadar aktif olduğunu bizzat kendi sesinden dinlemek isteyenlere şu adrese bakmalarını öneririm: http://www.dailymotion.com/video/x74htc_turkkurtalevisunni_lifestyle

TÜSİAD bir taşla iki kuş vurmak istiyor: hem MÜSİAD'dan güneydeki yenilginin rövanşını almak, hem de artık cazibesi herkesin gözünü döndüren Türkiye'deki Kürt coğrafyası pazarına hâkim olmak. Bizzat Boyner grubunun da büyük yatırımlarının olduğu Diyarbakır'da, kapalı yüzme havuzlu, yüksek güvenlikli sitelerde oturan, ciplere binen ve referandumda “evet” diyerek Kürt halkını hançerleyen Kürt burjuvazisi elbette bu durumdan memnun. Ama mücadelenin asıl öznesi olan Kürt işçi, emekçi, köylü ve yoksul kitleleri sermayeye “av” olmamak için mücadeleye, serhıldanlara devam edecektir. Türkiye işçi sınıfına, sosyalistlere, devrimcilere düşen ise onlara destek olmak ve mücadeleyi Batı'ya taşımak için Üçüncü Cephe'yi inşa etmek, sağlamlaştırmaktır.

* “Avcı rüyasında avını görür”. Kürt Anasözü/Atasözü.

Kürt halkı projesini açıkladı! Saygı duyalım, tartışalım!

Kürt halkının demokratik özerklik projesini açıklamış olmasına saygı duymak ve projeyi derhal tartışmaya geçmek gerekmektedir. Projenin içeriğinden bağımsız olarak, devletin bu projeyi açıklayanları sindirmeye, ezmeye çalışmasına ikirciksiz karşı durmak şarttır.

Geçtiğimiz günlerde, Kürt halkının demokratik kitle örgütlerinin ortak platformu durumundaki Demokratik Toplum Kongresi (DTK) farklı kesimlerden siyasetçi, akademisyen ve gazetecileri bir araya getiren bir çalıştay düzenleyerek Demokratik Özerklik Projesi taslağını sundu. Bu taslak, Kürt hareketinin Türkiye'den ayrılarak bağımsız bir devlet kurma hedefinden vazgeçtiği 90'lı yıllardan bu yana, hareketin taleplerinin en somutlaşmış hali olma özelliğini taşıyor.

Yıllardır süren bir mücadele içerisinde ağır bedeller ödemiş olan Kürtler bugün, ayrı bir halk oldukları, kendilerine ait ayrı bir anadiline sahip oldukları gerçeğini bu mücadele sayesinde kabul ettirmiş bulunuyorlar. Bu noktadan sonra, Kürtlerin kendi geleceklerine dair ana projelerini sunmalarını engellemeye soyunmak demek, açıkça sömürgeciliği savunmak demektir. Bunun gerici bir politika olması bir yana, uygulanması da son derece zordur.

Bundan sonra Kürtleri zorla sindirmeye çalışmak demek, geçmişte olduğundan belki de kat kat fazla kan dökmeyi göze almak demektir. Siciline bakıldığında devletin bunu asla göze alamayacağı söylenemez fakat, alırsa işinin son derece zor olacağı, bugün siyaset sahnesinde yer alan hâkim sınıf partilerinin büyük krizlerle karşılaşabileceği ortadadır. Böyle bir tablo askeri müdahaleye de kapı açabilecektir. Genelkurmay'ın Kürt hareketinin iki dilli yaşam talebi karşısında, uzun bir aradan sonra siyasi

nitelikli bir açıklama yayınlaması, gerektiğinde buna yeltenebileceğinin de bir işareti sayılabilir.

Hal böyleyken Kürt halkının demokratik özerklik projesini açıklamış olmasına saygı duymak ve projeyi derhal tartışmaya geçmek gerekmektedir. Projenin içeriğinden bağımsız olarak, devletin bu projeyi açıklayanları sindirmeye, ezmeye çalışmasına ikirciksiz karşı durmak şarttır.

Demokratik özerklik projesi neleri içeriyor?

Kürt hareketinin somut olarak açıkladığı demokratik özerklik projesi henüz bir taslak niteliğini taşıyor. Demokratik özerkliğin tam olarak ne olduğu, kapsamının ve sınırlarının ne olduğu, somut ekonomik, siyasi ve hukuki boyutlarının neler olduğu, nasıl hayata geçirileceği tam bir netlikle açıklanmıyor.

Kimileri bu belirsizlikleri Kürt hareketi aleyhine kullanmaya çalışıyor. Oysa Kürt hareketinin yola her yönüyle netleşmiş bir projeye çıkmayı tercih etmesinin altında muhtemelen, hareketin bugüne kadar, çözümün nasıl olacağından ziyade çözme iradesinin gösterilmesine başlangıçta daha büyük bir önem atfetme yaklaşımı yatıyor. Bu iyimser yaklaşım şimdiye kadar devlet tarafında karşılığını göremediği içindir ki hareket bir adım daha atarak ortaya bir proje atmıyor, bunu tartıştırmaya çalışmayı seçmiş bulunuyor.

Bu kaydı göz önüne aldıktan sonra

demokratik özerklik projesinin ana hatlarına göz atmakta fayda var. Projenin bugünden belli olan ayırıcı yönü, özerkliğin yalnızca Kürtler için değil bütün bir toplum için öneriliyor olması. Açıklanan taslakta yazmasa da, Kürt hareketinin temsilcilerinin zaman zaman yaptığı açıklamalar özerklik projesinin, Avrupa Konseyi'nin "Yerel Yönetimler Şartı"na dayandırıldığına işaret ediyor.

Bu çerçevede Türkiye'nin eyalet benzeri yeni yerel yönetim birimlerine ayrılması önerisi savunuluyor. Böylece yerel yönetimlerin güçlenmesi yoluyla toplumun kendi kendini yönetme olanaklarının artmasıyla demokratikleşmenin sağlanacağı ve bu sayede Kürtlerin de kendilerini ilgilendiren konularda daha fazla söz sahibi olmasıyla Kürt sorununun çözüme kavuşabileceği düşünülüyor.

Dolayısıyla taslak, Türkiye geneli için köklü bir yerel yönetim reformu önerisini gündeme getirirse de, ayrıntıda daha ziyade, bu yeni yerel yönetim düzeni içerisinde Kürtlerin sorunlarının nasıl çözüme kavuşturulabileceğine dair ana noktalar sıralanıyor. Bu çerçevede Kürtçenin nasıl korunup geliştirilebileceği, Kürtlerin kendi kendilerini savunma haklarının nasıl sağlanabileceği, uluslararası alanda kendilerini nasıl temsil edebilecekleri, uluslararası hukuk içerisinde tanınmalarının nasıl sağlanacağı gibi konulara odaklanılıyor.

Taslağın önemli noktalarından birini de demokratik özerkliğin ekonomik boyutu oluşturuyor. Taslakta

kapitalizmin kâra dayalı, tekelci bir ekonomik model olduğu eleştirel bir biçimde açıklanıyor ve demokratik özerklik altında kaynakların insan ihtiyaçlarını esas alarak yaratılıp dağıtılacağı vurgulanıyor. Bu bağlamda adı anılmamakla birlikte sosyalist ekonomiyi çağrıştıran bir tarif yapılıyor. Ayrı veya özerk bir devlet fikrine dayanmadığı, tersine bu fikri karşısına aldığı için taslak, siyasi ve ekonomik bakımdan halkın kendi kendini yönettiği komün tarzı bir yapıyı tasvir ediyor.

Demokratik özerklik projesi gerçekleşir mi?

Kürt hareketinin, yukarıda kabaca özetlemeye çalıştığımız demokratik özerklik projesini bu yazı çerçevesinde bütün yönleriyle tartışmak elbette mümkün değil. Ancak projenin zayıf yanları olarak gördüğümüz birkaç önemli boyutuna işaret edebiliriz. Birincisi, demokratik özerklik projesi bir yandan Avrupa Birliği'nin tamamen piyasacı zihniyete dayanan yerel yönetim anlayışını kendisine bir dayanak olarak alırken, diğer yandan da ancak bir devrimle mümkün olabilecek bir özyönetim ve ortaklaşa yaşam fikri, devletle müzakereler sonucunda elde edilebilecek bir şeymiş gibi savunuluyor. Taslağın bu noktadaki belirsizlik özel bir önem taşıyor. Çünkü sonuç, beklenenin tersine, Kürt illerinde kamu hizmetlerinin verilememesi, halkın eğitim, sağlık gibi en temel ihtiyaçlarının devletçe karşılanması gerekirken piyasanın vahşi kurallarına emanet edilmesi olabilir. En azından AB'nin yerel yönetim anlayışı tamamen bu yöndedir.

İkincisi, Kürt sorununun sadece Türkiye'yi ilgilendiren değil, bütün bir Ortadoğu'yu bağlayan uluslararası bir sorun olduğu unutulmamalıdır. Taslakta, Kürtlerin yaşadığı diğer parçalarla "demokratik ve özgür ilişkiler" kurulacağından söz ediliyor. Fakat bugünün uluslararası siyasi sisteminde, bunun bir temenniden öteye geçmesi olanaklı değil. Dolayısıyla taslağın bu bakımdan soruna uzun vadeli bir çözüm önerisi getirdiğini söylemek zor.

Bugün öncelikli görevimiz Kürt halkının özgürlük talebi anlamına gelen bu demokratik özerklik projesinin tartışılabilmesini sağlamada Kürt kardeşlerimizle büyük bir dayanışma içerisinde olmak. Bunu sağlayabildiğimiz ölçüde bu projenin Türk ve Kürt işçilerine ve ezilen Kürt halkına ne getirip ne götüreceğini somut olarak tartışma şansı bulabiliriz.

CHP Kurultayı:

Sahte devrimcilik, ikiyüzlü solculuk, yalancı yoldaşlık

Kılıçdaroğlu'nun "solcu"luğunun burjuvaya, patrona zararı yoktur. Tam tersine işçiyi, emekçiyi, demokrasi isteyen sosyalisti kandırıp burjuva cephesine kattığı ölçüde burjuvanın, patronun yararınadır bu solculuk.

Kılıçdaroğlu, 18 Aralık'ta yapılan kurultay ile birlikte CHP'nin liderlik koltuğundaki yerini perçinledi. Ama bunu bileğinin gücü, zekâsının keskinliği ya da alnının teriyle mi yaptı?

Batıcı-laik burjuvazinin tam desteği

Kılıçdaroğlu'nun kendi belirlediği Parti Meclisi'nin onaylandığı CHP kurultayının sonucu aslında öncesinden belirlenmişti. Kasketli Kılıçdaroğlu Baykal'ın bir kasetli saray darbesiyle devrilmesinden sonra CHP'nin başına geçmişti. Bu darbeye, kasedin etkisi kadar Önder Sav'ın Baykal'a ihaneti de önemli bir rol oynamıştı. Kılıçdaroğlu koltuğa oturdu ama parti Sav'ın kontrolü altında kalmaya devam etti. Batıcı-laik burjuvazi CHP içindeki iktidar kavgasıyla değil İslamcı burjuvazinin temsilcisi AKP'yi geriletmeyle ilgileniyordu. Batıcı-laik medya tüm gücünü Kılıçdaroğlu için seferber etti. Efendiler tercihini yaptıktan sonra Önder

Sav'a boyun eğmek kaldı. Parti içi demokrasiye "pek düşkün" Baykal'ın son dakika çarşaf liste (adaylara tek tek oy vermeyi olanaklı kılan seçim yöntemi) hamlesi de itibar görmedi. Zaten ikbalin Kılıçdaroğlu'nda olduğunu gören çıkarıcı CHP delegesi bu eskilerin arkasından çoktan çekilmişti.

Yenilenler pusuda

Kılıçdaroğlu'nun muhalifleri olası başarısızlıkları aleyhte kullanmak için pusuda beklemeye geçti. Bunu da Kılıçdaroğlu'nun yeni "Önder Sav"ı olan Gürsel Tekin'in üzerini çizerek gösterdiler. PM listesinde adaylar ortalama 1.100 oy alırken, Gürsel Tekin sadece 762 oy alabildi. Üstüne Gürsel Tekin'i Parti Meclisi dışında bırakabilmek için Kadın Kotası tartışması gündeme geldi. Kadın sorununa "pek duyarlı" olduğu bilinen zat-ı muhtemler Kılıçdaroğlu'nun sağ kolu ile eski Diyarbakır Barosu Başkanı Sezgin Tanrikulu'yu liste dışı bırakmak ama-

ciyla, kadın kotası kuralına uyulmadığı için itiraz ettiler. Daha sonra seçim kurulu ve yargıya taşınan bu itirazlar kabul görmedi.

Sol istismarı

Kılıçdaroğlu'ya CHP'nin liderlik koltuğunu güvence altına alma, kendisine ayak bağı olan muhalefeti de susturma konusunda destek olan Batıcı-laik burjuvazi oldu ama ne yaman çelişkidir ki bir solculuktur aldı yürüdü CHP kongresinde. Kurultay emekçiden, yoldaştan, devrimciden, halktan geçilmedi. Ama sadece sözde, sadece sözcük olarak. Kurultayda büyük devrimci Che'nin efsanevi şapkasıyla resmedilen Kılıçdaroğlu'nun bırakın onunla birlikte anılmayı onun adını bile ağzına almayı hak etmediği açıktır. Che'nin savaştığı siperlerle Kılıçdaroğlu'nun poz verdiği siperler ne birdir ne de bu siperlerden doğrultulan namlular aynı yönedir. Deniz Gezmiş gerçek devrimcidir, o burjuva devletine baş kaldı-

mıştır. Burjuva devletin hizmetkârına devrimcilik bol gelir. Ama yine de devrimcilik merakları çoksa Deniz'in yanına resmini çizmekle Kılıçdaroğlu'nu devrimci gibi gösterecek olanlar işe İzmir'de Kent A.Ş. işçilerine saldıran CHP'li belediye devirmekle başlayabilirler. Bir de toplantılarda "yoldaşlarım" diye hitap etmeyi pek benimser oldu Kemal Kılıçdaroğlu. Kurultaydaki konuşmasına da yoldaşlar diye başladı, yine bir solculuk gösterisi olarak. Yol doğru olmayınca yoldaşlığın da anlamı yoktur. Mersin'deki Akdeniz Çivi'nin CHP'li patronu Kılıçdaroğlu'nun yoldaşdır, patronun zulmüne karşı direnen Akdeniz Çivi işçisi ise biz işçi sınıfı devrimcilerinin yoldaşlarıdır.

Kılıçdaroğlu'nun "solcu"luğunun burjuvaya, patrona zararı yoktur. Tam tersine işçiyi, emekçiyi, demokrasi isteyen sosyalisti kandırıp burjuva cephesine kattığı ölçüde burjuvanın, patronun yararınadır bu solculuk.

CHP işçiye, emekçiye, ezilene neden yaramaz?

- Kılıçdaroğlu, Baykal'ın güçlü odakların bir komplosu sonucunda devrilmesi ertesinde başa gelmiştir. Bu güçlü odaklar Batıcı-laik burjuvazinin İslamcı burjuvazinin siyasi gücü olan AKP'yi seçim sandığında yenilgiye uğratmasını hedeflemektedirler. İşçi sınıfının ve solun Kılıçdaroğlu'nun ardına düşmesi demek, TÜSİAD ile aynı saflarda yer alması demektir.

- ABD ve İsrail, en önemlisi İran'la ilgili tavrı olmak üzere, bir dizi konuda AKP hükümeti ve Erdoğan ile yükselen bir gerilim içindedir. Bu iki ülkenin 2011 seçimlerinde Kılıçdaroğlu'nun başa gelmesi için özel bir çabaya girişmesi son derecede yüksek bir olasılıktır. Kılıçdaroğlu ile aynı cephede yer alan sol, sadece TÜSİAD'ın değil ABD'nin de müttefiki durumuna düşecektir.

- İşçi sınıfı ve sol tarihte bu deneyi daha önce bir kez yaşamıştır. Bugün Kılıçdaroğlu'nun o kadar taklit ettiği Bülent Ecevit, 1970'li yıllar-

da emekçi halka büyük sözler vererek iktidara gelmiş, gelir gelmez de kitleye sırtını dönerek vaadlerini bütünüyle unutmıştır. Böylece, kitleler büyük bir düş kırıklığı yaşamış ve politikadan soğumuştur. Bu gelişme, 12 Eylül'ün başarısının yolunu hazırlamıştır. Bugün durum farklıdır, ama aynı umutları boş yere beslemek, geçmişten hiçbir ders almamak demektir.

- CHP, ne kadar tersini iddia etse de, işçi düşmanları ile dolu bir partidir. Dün İzmir Karşıyaka Belediyesi'nde taşeron Kent A.Ş. işçileri, İzmir Büyükşehir Belediyesi park-bahçe işçileri, bugün İzmir Buca Belediyesi taşeron işçileri, Mersin'de belediye meclisinin CHP'li üyesi olan patronlarınca sendikalaştıkları için işten atılan Akdeniz Çivi işçileri hep bu partiye karşı mücadele vermek zorunluluğu ile karşı karşıya kalmışlardır. Ama en çarpıcısı, CHP'nin elindeki en büyük belediyenin başkanı olan İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu, Aralık başında yap-

tığı bir konuşmada işçi ücretlerini yüksek bulduğunu açıklamakla yetinmemiş, devletin asgari ücret gibi bir de azami ücret belirlemesini, yani ücretlere bir tavan getirmesini talep etmiştir. Bu kişi, Kılıçdaroğlu'nun yeni CHP'sinin Aralık ayının ikinci yarısında, yani bu açıklamasının hemen ardından yaptığı Kurultay'da ödüllendirilerek divan başkanı yapılmıştır!

- Kılıçdaroğlu'nun kendisi neoliberal bir ekonomi politikası benimsemiştir, TÜSİAD burjuvazisine ve emperyalist sermayeye güvenceler vermiştir. Başa geçerse, küçük değişikliklerle AKP hükümetinin politikasını devam ettirecektir.

- Dünyayı kasıp kavuran kriz, Türkiye'yi bir süre boyunca ciddi şekilde sarstıktan sonra şimdilik yerini bir canlılığa bıraktı. Ama dünya krizi devam ediyor, Türkiye'ye de kaçınılmaz olarak gelecektir. Yunanistan'da ve İspanya'da Papandreu ve Zapatero yönetimindeki sosyal demokrat hükümetler krizin sarsıntısı karşısında ken-

di işçi ve emekçilerine çok ağır ke-mer sıkma programları uyguluyorlar. Benzer durumda Kılıçdaroğlu'nun da aynı şeyi yapacağı kuşku götürmez.

- Kürt halkı açısından da CHP'yi desteklemek büyük bir yanlış olur. Tarihte Kürtler de merkez sol gelenekle bir deneyim yaşamışlardır. 1991'de SHP listesinden meclise giren HEP üyesi milletvekilleri, önce SHP grubundan, sonra da meclisten ihraç edilmişlerdir. Bir kısmı da yıllarca hapis yatmıştır.

- Bugün Kürt hareketi muazzam manevra olanakları elde etmişken, gücünü burjuvazinin bir kanadı ile birleştirmesi, bağımsızlığını yitirerek bir kez daha önemli bir atılım fırsatını heba etmesi anlamına gelecektir.

Oysa işçi sınıfı ile Kürt halkının gücünü birleştirmesi, Türkiye'de politikanın verilerini toptan yeniden tanımlama potansiyeline sahiptir. Bu yüzden her ikisi için de çıkar yol CHP değil, Üçüncü Cephe'dir.

Gençliği 1968'le tehdit etmeyin!

İstanbul Dolmabahçe'de ve Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yaşanan olaylar sırasında AKP hükümetinin ve basındaki taraftarlarının giriştiği en acıklı propaganda türlerinden biri "bakın 1968 ne belalar açtı" yolundaki propagandaydı. İddiaya göre 1968 dolayısıyla beş bin genç insan hayatını yitirmişti. Bu, Türkiye burjuvazisinin ve 12 Eylül'ün darbeci generallerinin yalanlarının hortlatılmasından başka bir şey değildir!

1968 gençlik mücadelesi, hem üniversite gençliğinin taleplerini ortaya koymaya, hem de işçi ve emekçi sınıfların mücadelelerine sahip çıkmaya yönelik bir hareketti. Hareketin kendisi bu tür protesto ve mücadele hareketlerinin üniversitelere özgü klasik yöntemleriyle mücadele ediyordu. Yürüyüşler, bildiriler, ders boykotları, üniversite işgalleri, işçi köylü eylemlerine destek vb. Türkiye burjuvazisinin buna yanıtı, faşist hareketi silahlandırarak bu müca-

delenin üzerine saldırtmak oldu.

60'lı yıllarda hemen "komando kampları" kuruldu, "ülkücü" diye anılan faşist militanlara dövüş teknikleri ve silah kullanma öğretildi, yani Abdullah Çatlı'lar, Mehmet Ali Ağca'lar yetiştirildi. Ve ardından bunlar solcuların üzerine salındı. Bu faşistler kontrgerilla ile içiçe, bir bakıma onun emrinde çalışıyorlardı. Devletin resmi baskı güçleri de solcu öğrencileri soğukkanlı tarzda katletmeye başladı. 12 Mart döneminde (1971-73) bu saldırı tarzı değişti, bayrağı ordu devraldı. Ama 1974'ten itibaren faşistler öğrenci hareketini cinayetlerle, bazen kitle katliamlarıyla durdurmaya yönelik esas güç haline geldi.

İşte beş bin gencin ölümü bunun bir sonucudur! Toplumsal mücadelelerin cinayetlerle bastırılmaya çalışılması gerçeğini gizleyenler, başta bugünün gençliği olmak üzere halka açıkça yalan söylemektedirler! Hele hele bunlar arasında refe-

randum döneminde 12 Eylül'e karşı tavır aldığını iddia edenler, Erdal Eren'lerin ardından timsah gözyaşları dökenler olunca manzara iğrenç olmaktadır! Tabii eğer "siz 68 gençliğinin yolundan giderseniz, biz de faşistleri gene üzerinize salarız" gibi daha da iğrenç bir tehditte bulunmuyorlarsa!

Bir de öğrencilerin yumurta atarak veya protesto yoluyla bir konuşmacıyı konuşturmayarak "faşist" tutum aldığı iddiası var! Bunu yeni CHP'nin eski sağcısı Süheyl Batum başlattı, liberaller de devraldılar. Bu kadar siyasi kültürden yoksunluk akıllara durgunluk veriyor. Faşizm kendine özgü ideolojisi olan bir siyasi akımdır, basit baskı yöntemlerine durup dururken faşist denmez! Hele hele faşizmle bu topraklarda yarım yüzyıldan fazla esas mücadeleyi yapmış hareketlere böyle denince, insan demagogdan da öte aptal yerine düşer!

Genç anneye karşı devlet baba

Son dönemde dünya ile birlikte Türkiye'de de öğrenci mücadeleleri kıpırtılar yaşarken, pek çok ülkede polis eylemlere sert bir şekilde müdahale ediyor. Türkiye'de bu müdahaleler sırasında özgün bir olay yaşandı. Dolmabahçe'deki rektörler toplantısını protesto eden öğrenci sendikası üyelerine yapılan polis saldırısı sonucunda genç bir anne, karnındaki bebeğini kaybetti. Özgün olan bu değil elbette, bu olayın sonucunda yapılan/yapılmayan adli-idari işlemler, yorumlar, yazılan yazılar. Daha doğrusu yönetim kademesinden ve medyadan pek çok kişinin zihninden saçılan zehirler.

Bu şahsiyetler ilk önce annenin yaşına, öğrenci olmasına ve evli olmamasına dikkat çektiler bu bebeğin yaşam hakkının olup olmadığına karar verirken. 'Yok artık!' tepkilerinin baş göstermesiyle bu kez daha farklı bir sava sarıldılar. Bir anne bebeğini hiç düşünmeden eyleme gider miymiş, o zaten yavrusunu koruyacak bir anne değilmiş, böyle hain bir annenin çocuğu olmasın daha iyiymiş diyerek bebeğin ölümüne bir kez daha karar

verdiler. Çünkü onlara göre bir kadın anneliğe adım attığı andan itibaren toplumsal hayattan çekilmeli ve tüm varlığını çocuğuna adamalı. Çünkü kadının esas görevi evine, ailesine bakmaktır. Ancak lazım olduğunda ucuz işgücü olarak üretime katılır, o da bu görevlerini ihmal etmemek koşuluyla. Öyle hak aramaya filan kalkarsa da polis adaletiyle işte böyle alınır çocuğu elinden.

Ancak yine de burada, ilk verilen tepkiler ile ilgili parantez açmakta fayda var. Annelik görev tanımına uymamasından önce bu kadın gençti, öğrenciydi ve evli değildi. Zaten en başından hatalıydı, gayrimeşru bir ilişki yaşamıştı, aşkın meşruiyetine de karar veren bu şahıslara göre. (Bu yorumlar genç kadının öğrenci olduğu düşünülerek yapılmıştı, daha sonra öğrenci olmadığını öğrendiklerinde konuşmaya değer bile bulmadılar. Daha da hak etmiş oldu başına gelenleri)

Annenin suçu büyüktü. Hem evlenmeden hamile kalmış hem de eyleme katılmıştı. Genç anne ise bu suçlarından haberdar değildi. Sevdiğiyle bebeklerini dünyaya

İstanbul Dolmabahçe'deki öğrenci eyleminde polis vahşeti...

getirmeye karar vermişlerdi. Kim ne diyebilirdi ki? Eylemde ise olay çıkacağını, çıksa bile 'Hamileyim!' demesine rağmen tekmenin karnına daha bir şevkle atılacağını düşünmemişti karşısındakinin insan olduğunu düşünerek.

Sonra ne mi oldu? Bebek bir kutunun içinde anneye iade edilirken 600 lira kürtaj parasını devletin vereceği söylendi. Devlet de bebeğin zaten doğmaması gerektiğine, yani alınmasına, dolayısıyla polis tekmesinin de cinayet değil kürtaj olduğuna karar

vermiş oldu. Hem de bedava!

Polisin saldırırken kadınların ahlaksızlığına vurgu yaparak kasıklarına tekmeler atması, öğrenci yurtlarında kadın öğrencilerin daha erken yurda girmek zorunda olması, havanın kararmasıyla güvensizleşen sokaklar, yukarıda anlatılan hikâyeye birbiriyle çok da bağlantılı bir biçimde devletin kadına bakışının bilinçli yansımasıdır. Kadın olmak, genç olmak, öğrenci olmak ayrı ayrı yeterince zorken, hepsini birden olmak daha da zor.

Mücadele edenler her seferinde kazanamamıştır ama kazananlar sadece mücadele edenler olmuştur!

Avrupa gençliği ayakta!

Avrupa ülkelerinde hükümetler bir yandan ekonomik krizin pençesinde boğuşuyor, iflas bayrağını çekmemek için savaş veriyor. Bir yandan da bu savaşı kazanabilmek için uyguladıkları kemer sıkma politikalarına karşı yükselen eylemlerle baş etmeye çalışıyor. Genel grevler, gençliğin isyanı ve öğrencilerin üniversite işgallerini içine alan eylem dalgası Avrupa ülkelerini bir uçtan diğerine geziyor, uğradığı ülkelerde yarattığı sarsıntı başka ülkelerdeki mücadeleleri tetikliyor. Krizin en fazla vurduğu Yunanistan başta olmak üzere bir dizi Avrupa ülkesinde, son dönemde kaç tane genel grev yapıldığını akıld tutmak bile güç. Hükümetlerin kemer sıkma tedbirlerinin hedefinde eğitim başlığının önemli bir yer tutması son dönemde özellikle İngiltere ve İtalya'da gençliğin mücadelesinin de öne çıkmasına neden oldu.

İtalya:

Berlusconi'ye güvenoyu yok!

üç gün önce gösterilere başlayan öğrenciler, güven oylamasını sokağa taşıyarak gençlikten Berlusconi'ye oy olmadığını gösterdiler. 14 Aralık günü ise başkent Roma'da 100 bin öğrenci eylemlere katıldı. Öğrenciler parlamentoya giden bütün yolları trafiğe kapadı. Sadece Roma değil, Milano, Palermo, Venedik ve Torino gibi kentler de gösterilere sahne oldu. Öğrenciler Torino'da tren istasyonunu, Palermo'da havalimanını,

İtalya'yı bir aydan uzun bir süre kasıp kavuran eylemlerin hedefinde "Gelmini reformu" olarak anılan bir yasa tasarısı var. Eğitim bütçesinde dokuz milyar avroluk bir kesintiyi öngören "reform paketi" harçlarda ciddi bir zammı da beraberinde getiriyor. Tasarı sadece üniversite kapılarını emekçi çocuklarına kapatmakla ve yalnızca parası olana üniversite eğitimi hakkı tanımakla kalmıyor, aynı zamanda 2013 yılına kadar çok sayıda üniversite çalışanının işine son verilmesi planını da içeriyor.

Bu yasa tasarısına karşı öğrencilerin ciddi eylemlere soyundukları bir aşamada Berlusconi hükümetine güven oylaması yapıldı ve Berlusconi güvenoyunu kıl payıyla da olsa aldı. Bu sonuç, öğrencilerin protestolarının sertleşmesine neden oldu. 11 Aralık Cumartesi günü yani oylamadan

Cosenza kentinde ise otoyolu trafiğe kapatarak İtalya'da hayatı durdurmaya çalıştı. Milano'da yaklaşık 100 öğrenci borsa binasına girerek pankart açtı. Eylemler sırasında 66 devlet üniversitesinden 44'ü işgal edildi. Polis eylemlere çok sert bir biçimde müdahale etti. Bu topraklarda bizim fazlasıyla aşına olduğumuz polisin orantısız güç kullanmasına karşı öğrencilerin kararlı bir direniş sergilemesi ülkenin her bir köşesini yangın yerine çevirdi. Dolmabahçe'deki saldırıyı "ellerinde bayrak vardı" açıklaması ile savunmaya çalışan hükümete ve onun polisine Avrupa'daki kardeşlerimizin eylemlere nasıl katıldıklarına iyi bakmalarını öneririz. Belki o zaman bu saçma gerekçeleri ileri sürmekten vazgeçip hallerine şükrederler!

Öğrenciler sıraya girdi!

Avrupa'da öğrenciler hükümetlerin sosyo-ekonomik tarruzuna karşı isyan ediyor. Türkiye'de öğrenci kitlesi henüz oraya ulaşmış değil. Öğrenci mücadelesi henüz ilk kıpırtılarını yaşıyor. Ama bu ilk kıpırtılar bile, başta hükümet ve ideologları olmak üzere hâkim sınıf güçlerini kaygıya sürüklemeye yetti. Çünkü Türkiye hâkim sınıfları deneyimleriyle biliyorlar ki, öğrenci hareketinin yükselişi, başka her şey bir yana, sosyalist ve devrimci demokrat örgütlere muazzam bir kan akışı sağlar. Öğrenci hareketinin yükselişi, genel bir sol yükselişin ana koşullarından biridir. Henüz böyle bir yükseliş yaşanmıyor, dediğimiz gibi. Ama sadece burada değil, liselerde de ayak sesleri duyulmaya başlıyor, bu da kaygıyı doğuruyor.

Kaygı doğuran bir ikinci nokta daha var. Türkiye'de mücadele eden toplumsal

sınıf ve katmanlara her defasında yeni bir grup katılıyor. Kürt halkı onyıllardır mücadele içinde, ama uzun süre yalnız kaldı. Ama şimdi bu tablo değişiyor. Kamu emekçileri 2009'un 25 Kasım'ında bir süredir içine girdikleri ataletten kurtulur gibi oldu. İşçi sınıfı Tekel eylemiyle birlikte müthiş bir açılış yaptı. 2010'un başı Tekel'in damgasını yemişti, sonu öğrencilerin kıpırdanışına tanık oldu. Bütün bu alanlarda, ilk denemeler başarısız olabilir, yalıtılmış kalabilir. Ama yarın başka grup ve katmanlar da hareketlenmeye başladı mı, herkes birbirine destek ve moral olacaktır.

Şimdi sıra kent yoksullarında, işsizlerde, üretici köylülerde! Daha arkada Ale-viler, kadınlar ve başkaları var. Öğrenciler sıraya girdi, şimdi kulaklar onlarda!

İngiltere:

Yasa geçti

ama mücadele sürüyor

İngiltere'de de öğrenciler son iki aydır sürekli eylemler. Nedeni ise İtalya'dakine benzer biçimde üniversite harçlarının 2012 yılından itibaren yıllık 3.290 sterlinden (yaklaşık yedi bin lira) dokuz bin sterline (yaklaşık 21 bin lira) yükseltilmesini öngören yasanın mecliste görüşülmesi. Harç zamlarının yanı sıra yasa, 16-18 yaş arasındaki öğrencilerin kitap ve ulaşım masraflarını karşılayan "Eğitime Devam Bursu"nun da kaldırılmasını getiriyor. Buna karşı Kasım ayının başından beri on binlerce öğrencinin katılımıyla, zaman zaman şehir merkezlerinde topladığı güç ile hayatı durduracak nitelikte eylemler düzenlendi. Üniversite ve lise boykotları gerçekleştirildi. Eylemlerin hâkim sınıflar saflarında yarattığı endişenin herhalde en eğlenceli yansıması Prens Charles ve eşi Düşes Camilla'nın yüz ifadesiydi. Gece geç saatlere kadar süren eylemlerden birisinde, Prens Charles ve eşinin bulunduğu kraliyet aracı bir anda göstericilerin arasında kalıp tekmelerin hedefi haline gelince, ikisinin de beti benzi attı. Gecenin sonunda kameralara gülümseyerek "İyiyim" diyen Düşes Hanım (!), bir dahaki sefere belki de bu kadar şanslı olmayacağını biliyordur herhalde!

Eylemler sırasında öğrenciler ayrıca başta iktidardaki Muhafazakâr Parti'nin Genel Merkezi olmak üzere bir dizi önemli binayı da geçici olarak işgal etti. İşgal sırasında öğrencilerin "V for Vendetta" filmindeki "V" karakterinin maskesini takması, mücadelenin bütünü ve ileriye dönük hedefi anlamında hükümete önemli bir mesaj niteliği taşıyordu. Filmde "V" isimli karakter, iktidarın baskılarına karşı bir direnişin önderliğini yapıyor, parlamento binasını yıkarak devrimi gerçekleştiriyor ve iktidarı alıyor.

Öğrenciler "V" maskelerini takmış olsa-

lar da, mücadelenin bu aşamasında ne yazık ki kazanan taraf olmayı başaramadılar ve yasa meclisten geçti. Ancak geleceğin mücadeleleri açısından da önemli bir deneyim elde etmiş, birikim sağlamış oldular. Dahası medyanın ve hükümetin öğrencileri yalıtılmaya yönelik çabalarına karşı haklı olduklarını göstererek geniş bir destek kazanmayı başardılar. Eylemlere demiryolundan taşımacılığa, kamu hizmetlerinden haberleşmeye kadar bir dizi sektörde örgütlü 17 farklı sendikaların kendi pankartlarıyla

la katılması bu desteğin en somut ifadesi. Öğretmenler sendikası yaşanan çatışmaları kınamayı reddederek öğrencilerin arkasında olduklarını ifade eden bir bildiri yayınladı. Öğrenciler, işçiler mücadele ederken onların yanında yerlerini aldıkları için, şimdi sıra öğrencilere geldiğinde işçiler de onları yalnız bırakmıyor. Gazetelerde boy boy fotoğraflar eşliğinde "öğrenci eylemlerinde şiddet" haberleri yayınlanmasına rağmen öğrencilere destek olmaya devam ediyorlar. Son dönemde verilen mücadelenin belki de en büyük kazanımı işçiler ve öğrenciler arasında böyle bir dayanışmanın sağlanmasıdır.

Elbette bu kazanımın korunup korunamayacağını, bir sonraki raundu kimin kazanacağını mücadelenin kendisi gösterecektir. Ama bizim sahip çıkarak büyütmemiz gereken ve Avrupa burjuvazisinin uykularını kaçırarak bir gerçek var: Geleceksizliğe mahkûm edilen gençliğin eylemleriyle ve krizin bedelini ödemeyi reddeden işçi sınıfının öfkesi sonucu ardi ardına gelen genel grevlerle Avrupa'yı saran mücadele dalgası, her gün biraz daha büyüyor, başka bir ülkenin kıyılarına vuruyor. Bu mücadeleler, bugün iktidarları devirecek güce ulaşmıyor belki, ama her eylemde havaya kalkan yumrukların sayısı arttıkça, işçi sınıfının ve ezilenlerin, onlarla birlikte gençliğin de kazanacağı güne biraz daha yaklaşıyor. Unutmamak gerekir ki mücadele edenler her seferinde kazanamamıştır ama kazananlar sadece mücadele edenler olmuştur!

KESK'te olağanüstü genel kurula doğru:

Hesap sorma zamanı!

KESK'te olağanüstü olan şey, KESK'teki olağan işleyişin hayata geçirilmemesidir. KESK yönetimi bir bütün olarak KESK hukukunu uygulamak yerine, grup içi ve gruplar arası hukuku devreye sokmuştur.

KESK olağanüstü gelişmeler eşliğinde olağanüstü genel kurula gidiyor. KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek hakkındaki taciz iddiaları ve bu iddialar dolayısıyla Genel Başkan Sami Evren'in istifası kamuoyuna geniş biçimde yansıdı. Olağanüstü genel kurula gitmekteki amaç, bu iddiaların açıklığı kavuşturulması ya da KESK'in kadın sorunundaki tutumunun gözden geçirilmesi vb. değil. KESK bu iddiaların ardından kopan fırtına yüzünden aylardır faaliyet yürütemez hale gelmiş durumda. O yüzden de bir olağanüstü genel kurul kaçınılmaz olarak gündeme geldi. Emekçiler KESK'te neler oluyor sorusuna doyurucu bir yanıt bekliyorlar.

Önce şunu belirtmek gerekir ki, KESK yönetiminde taciz iddialarının gündeme gelmesi olağanüstü bir durum değildir. Herhangi bir kitle örgütünde, hatta herhangi bir özel kuruluşta ya da kamu kuruluşunda bu tür iddialar gündeme gelebilir. Önemli olan bu tür iddialar karşısında alınan tavrıdır. KESK bu konuda ilkelerini belirlemiştir. Bu tür iddialarda kadının beyanını esas alan ve kadınlara pozitif ayrımcılık uygulanmasını benimseyen KESK, bunlar söz

konusu olduğunda benimsediği ilkeler temelinde disiplin kurullarını çalıştırır ve itiraza açık olan bu kurullar meseleyi bir sonuca bağlar. KESK'te olağanüstü olan şey, KESK'teki bu olağan işleyişin hayata geçirilmemesidir. KESK yönetimi bir bütün olarak KESK hukukunu uygulamak yerine, grup içi ve gruplar arası hukuku devreye sokmuştur. Gruplar arası hukuk denen şey aslında, hukuksuzluğun ta kendisidir. KESK tarihinde ilkesiz koltuk pazarlıklarının zemini olan bu sözde hukuk, bugün yeniden KESK'e onarılması güç zararlar vermeye devam ediyor.

SİS'in tavrı

KESK içinde sınıf mücadeleciler bir hatı savunan Sınıf İçin Sendika Platformu gelişmeler karşısında yayınladığı bildiriye alınması gereken tutumu şu şekilde ifade ediyor: "Bugün yapılması gereken açıktır. Tüm yönetim yerinde durmalı, kimse istifa etmemeli ama kendi kurullarından önce burjuva basınına beyanat veren Sami Evren de dahil tüm MYK bileşenleri KESK üyelerine hesap vermelidir. Taciz olayı derhal disiplin kuruluna sevk edilerek gerekli soruşturma

ve cezalandırma yapılmalıdır. Bu olayın ört bas edilmesinde ve gruplar arası pazarlık konusu yapılmasında açık sorumluluğu bulunan tüm MYK üyeleri hakkında da disiplin soruşturması açılmalıdır. Tüm KESK üyeleri meselenin iç kavga ve dedikodu malzemesi yapılmasına karşı çıkmalı, önce kurumsal yapıların işletilmesini istemeli ve kongrede sorumlulardan hesap sormalıdır."

Ancak sorulacak hesaplar sadece son olaylarla sınırlı değildir. KESK son dönemdeki pratiği ile çokça tribünlere oynamış, kamuoyu nezdinde mücadeleciler ve radikal bir sendikal önderlik görüntüsü çizmiş ancak bu görüntünün altı hep boş kalmıştır. 1 Mayıs'ta görünen tablonun arkasında, alana giren sendika liderlerinin geride bıraktığı copleyan ve gaz yiyen binlerce kamu emekçisi vardır. Tekel mücadelesinde mikrofonlarda genel grevi savunan, kameraların

olmadığı masalarda Türk-İş'in ihanetçi yönetimini işçinin öfkesinden koruma rolünü üstlenen bir KESK vardır. İşçiler genel grev kararı beklerken aylar sonrasında, 26 Mayıs'ta eylem yapılmasını öneren Sami Evren'in kendisi olmuştur. Son olaylarda da Sami Evren yine tribünlere oynamış ve bir anda istifa etmiştir. Oysa taciz iddiasının örtbas edilmesinde ve KESK hukukunun yerine ilkesizce gruplar hukukunun geçirilmesinde sorumlu olan kendisidir.

Tüm bunlar yaşanırken KESK baş aşağı gitmekte, kamu emekçilerinin sorunları dağ gibi büyümektedir. İşte bu yüzden hesap sorulacak kalemler çoktur. KESK'in olmadığı bir sınıf mücadelesi büyük bir gücünü yitirecektir. Görev KESK tabanına düşüyor. KESK, grupların ve bürokratların ilkesiz hesaplarına terk edilmeyecek kadar önemlidir.

Buca Belediyesi taşeron işçileri direniş çadırını kurdu

CHP'li Ercan Tatır'nın başkanlığını yaptığı Buca Belediyesi'nde sendika ve iş güvencesi istedikleri için işlerinden kovulan taşeron işçileri Buca Belediyesi önünde işlerine geri alınmak için direnişlerini sürdürüyorlar.

Buca Belediyesi'nin park, bahçe ve temizlik işlerini yapan bir taşeron firmada çalışan sekiz işçi sendikalaşma çalışması yaptıkları için işlerinden atıldılar. Bir aydan uzun bir süredir Buca Belediyesi'nin önünde işlerine geri dönmek, sendikalaşma ve iş güvencesini sağlamak için yaptıkları 24 saatlik oturma eylemi tüm engellemelere rağmen aynı kararlılıkla sürüyor.

Birçok siyasi yapının ve sendikaların destek verdiği taşeron işçileri her gün Devrimci İşçi Partisi Girişimi militanlarının da aralarında bulunduğu ziyaretçilerin akınına uğruyor. Basın açıklamaları esnasında ve oturma eyleminde işçiler hemen her gün polis saldırısına ve tacizine uğradı. Son olarak işe alınma taleplerini somutlaştırabilmek için 14 Aralık günü Buca Belediyesi önünde çadır kurma kararı aldılar. Çadır kurma kararını uygulamak için aynı gün akşam saatlerinde harekete geçtiklerinde ise sivil polis-

lerin ve çevik kuvvetin engellemesi ile karşılaştılar. Polis ve belediyeye ait zabıta ve özel güvenlik ekipleri çadırı kurdurmamak için işçilere coplarla saldırdı. Kendilerini korumaya çalışan işçilerin bir kısmı yaralanıp çevre hastanelere kaldırılırken bir kısmı da gözaltına alındı. Bir saat süren saldırı sonrasında işçiler o gün için çadırı kurmama kararı aldılar.

Buca işçisi vazgeçmeyip yeniden çadırı kurmak istedi ve 16 Aralık günü çadırı kurmak için çalışmalara başladı. Haberi alan çevik kuvvet Buca Belediyesi önünde yığıldı. Belediye işçilerinin kararlı tutumu ve verilen destek sayesinde bir mevzi kazanılmış, direniş çadırı kurulmuş oldu. Henüz mücadelelerinin başında olan Buca Belediyesi işçileri kendi haklıklarının ve işçi hareketine duyarlı kesimlerin verdiği destekle küçük de olsa bir kazanımla mücadelelerine devam etmektedirler.

Dün Tekel işçilerinin açtığı yoldan bugün Buca Belediyesi işçileri ilerlemektedir. Görevimiz bu mücadelelere destek olmaktan öte yeni mücadele mevzileri yaratmaktır.

Seçim öncesi patrona kıyağın kod adı:

Torba Yasa Tasarısı

“Seçimler yaklaşıyor, şimdi hükümet hep göze hoş görünecek işler yapar” diye düşünüyorsak tuzağa düştük demektir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlanan Torba Yasa Tasarısı şu anda meclisin gündeminde.

Sermayenin temsilcisi hükümet öyle başlıklar altında öyle yasa maddeleri geçirmeyi hedefliyor ki, seçimlere giderken asıl memnun etmesi gereken grubun, patronlar olduğunu da ortaya koymuş oluyor.

Adı sanı belli olmayan, daha doğrusu “Bazı Alacakların Yeniden Yapılandırılması İle Sosyal Sigortalar Ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu Ve Diğer Bazı Kanun Ve Kanun Hükmünde Kararnamelelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı” gibi ucube ve anlaşılmasız bir isimle gerçekleştirilmesi planlanan bu işçiye emekçiye saldırı harekâtı, hemen her kesimde çalışan, emeği ile geçinen herkesin daha fazla sömürülmesi anlamına geliyor.

Tabii ki “torba yasa” derler. Ya ne deselerdi?

Memurların iş güvencesini ortadan kaldırma yasası mı? Stajyer öğrencileri daha fazla sömürme yasası mı? İşsizlik Fonunu daha fazla yağmalama yasası mı?

Bu tasarıda neler var?

- Asgari ücret 16 yaşın altındakiler için farklı şekilde hesaplanırken bu durum artık 18 yaşın altındakiler için geçerli olacak. **Bu durumda 16, 17 yaşındakiler eskiye oranla daha düşük ücret alacak.**
- Meslek eğitimi gören öğrenci, çırak, aday çırığa asgari ücretin yüzde 30’u ödenirken, yasadan sonra bu rakam net üzerinden hesaplanacak. **Yani ücretleri düşecek.**
- Genel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebepler yanında “sektörel ve bölgesel kriz” nedeniyle de işyerlerinde kısa çalışma uygulamasından yararlanılabilecek. **Her an uygulanabilir demek ki.**
- 18-29 yaş arası erkekler ile 18 yaş üstü kadınların sigorta primlerinin işverene ait olan kısmı, İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanacak. **Herhalde patronlar 29 yaş üstü erkekleri çalıştırmak istemeyecektir.**
- Günün 24 saatinde devamlılık gösteren hizmetlerde çalışan memurların çalışma saat ve şekilleri kurumlarınca belirlenecek. Ayrıca memurlara uzaktan çalışma yani görev yerine

bağlı olmaksızın çalışma “hakkı” da geliyor. **Esnekliğin yasalasmış hali de denebilir.**

- Memurlara kurumlar arası geçici süreli görevlendirme. **Kısacası sürgün.**
- Kadrosu kaldırılan memurların başka yerlerde başka kadrolarda görevlendirilmesi. **Hak kaybı ve sürgün anlamına geliyor.**
- Özel sektörden yöneticiler, kamuya üst düzey bürokrat olarak atanacak. **Kamu hizmetlerinin şirket mantığıyla yürütülmesi.**
- Belediye ve il özel idarelerinde çalışan işçiler, norm kadro fazlası durumuna düşerse, Türkiye’nin herhangi bir yerinde, taşradaki emniyet ve Milli eğitim bünyesinde çalıştırılabilecek. **Göze batan bir işçinin veya herhangi bir işçinin küçük bir değişiklikle norm kadro fazlası olması işten bile değildir.**

Hiç mi iyi bir şey yok bu yasa tasarısında?

Belki vardır. Mesela milletvekilleri, patron çocukları rahat uyusun diye silahaltına alınan askerlerin cep telefonu kullanabilmesi, mesela eğitimini tamamlayabilmek için kredi almak zorunda kalıp da bir türlü faizli borçlarını ödeyemeyen öğrencilere bazı kolaylıklar getirilmesi... Ne diyelim, Allah razı olsun!

Topyekûn saldırıya karşı topyekûn mücadele!

Burjuvazi önce işçilere, sonra kamu emekçilerine; önce CHP’ye oy verenlere, sonra AKP’ye oy verenlere, önce sendikalı işçilere, sonra taşeron işçilere saldırıyor. Tüm işçi ve emekçilere topyekûn saldırıyor. Önce İş Yasası, genel sağlık sigortası, sosyal güvenlik yasası, şimdi de esnek, kuralsız çalıştırmanın yasalasması, sosyal güvenlikte patronlar için açıkta kalan yerlerin kapatılması. Özelleştirme, özelleştirme, özelleştirme.

Taşeron işçilerin, belediye işçilerinin, kamu emekçilerinin, gençlerin, öğrencilerin yaşamak için emek gücünü satmak zorunda olan herkesin daha fazla sömürülmesi anlamına gelen bu yasa tasarısına karşı birleşik bir mücadele örgütlenmelidir.

Bu yasa tasarısının, sendika genel merkezlerinin yaptıkları basın açıklamalarıyla geçirilemeyecek kadar ağır olduğunu görmek ve Tekel işçilerinin mücadelesi sırasında yaşananların tekrarlanmaması için bu mücadeleyi sendika bürokratlarının eline bırakmamak gerekiyor. Bu yasa tasarısına karşı yürünecek olan hattı çizmek üzere işçi ve kamu emekçisi sendikalarının tabanından başlayan bir hareketlenme temelinde sınıf mücadelesi örgütlenmelidir.

Yılmaz Tan

2011 bütçesi ile AKP’nin sermayeye mesajı: “Sizi krizden nasıl koruruz?”

Bir ekonomide bütçenin işçi sınıfı ve ezilenlerin mi yoksa egemen sınıfların mı çıkarını gözettiği hem sınıf mücadelesinde tarafların güç dengeleriyle doğrudan bağlantılıdır, hem yakın gelecekte sınıf mücadelesinin gelişme eğilimlerini öngörebilmek bakımından da önemli ipuçları içerir. Başbakan Erdoğan’ın “2011 bütçesi Türkiye vizyonu ile uyumlu bir bütçedir” ifadesini de bu çerçevede değerlendirmek gerekir. “Ülkenin kaynakları, vatandaşın alın teri muhafaza edildi” diyen Erdoğan, şöyle devam ediyor: “2002’den sonra 2 yerel seçim, bir genel seçim, 2 halk oylaması ve bir Cumhurbaşkanlığı seçimini yaşadık. Dikkatinizi çekiyorum, hiçbir seçim döneminde mali disiplin bozulmamış, piyasaların güveni sarsılmamıştır. Bugün de aynı şekilde genel seçime 7 ay kalmasına rağmen Türkiye’ye, Türkiye ekonomisine güven hat safhada devam etmektedir”.

Dünya ekonomik krizi koşullarında devletler kendi sermayelerini kurtarmak için kamu harcamalarını oldukça artırmışlar, bunun sonucunda da bütçe açıkları artmıştır. Bu açıkları kapatmak üzere diğer hükümetler gibi AKP hükümeti de 1- vergileri artırma, 2- içerden borçlanma ve 3- özelleştirme yollarının hemen hepsine değişen oranlarda başvurmuştur. 2011 bütçesini bu tarihsel çerçevede ele aldığımızda söz konusu bütçeye yön veren temel anlayışı şöyle özetleyebiliriz: IMF olmadan da, emeğin sömürsünün hem üretim sürecinde hem de vergiler aracılığıyla güvence altına alındığını yerli ve yabancı sermaye çevrelerine göstermek! 2011 bütçesine egemen olan bu temel anlayışın yanı sıra, dönemin koşullarına özgü bir diğer unsur bu bütçenin sadece “kemer sıkımayı” değil, sıkıya istemeyenlerin de “sopayla” yönetileceklerini ima etmesidir. Söz konusu bütçede polis ve silah alımına yönelik harcamaların payının sağlık ve sosyal güvenlik harcamalarının payından daha yüksek olmasının başka bir anlamı olmasa gerek.

Yerli ve yabancı sermaye çevrelerinin temel amaçlarının rekabet güçlerini, bu doğrultuda verimliliği ve sömürüyü artırmak olduğunu dikkate alacak olursak, bu politikanın mevcut kriz koşullarında en önemli sonucu işsizliğin daha da artması olacaktır ki, bu da hükümetin bütçeye dair istihdamı artırma hedefleriyle çelişki içindedir. Kaldı ki bütçedeki personel harcamalarının payı 1990 yılında yüzde 42 iken, 2011 bütçesinde yüzde 23 olarak öngörülmektedir. Eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, alt yapı gibi kamu hizmetleri için bütçede ayrılan paylar da her yıl azalmaktadır. Sosyal koruma harcamalarının milli gelir içindeki payı 2010 yılı itibarıyla yüzde 13 (AB ülkeleri ortalaması yüzde 26), yoksullara yönelik harcamaların milli gelir içindeki payı ise 2009 yılında yüzde 1,7 iken, 2010 yılında yüzde 1,2 olarak gerçekleşmiştir. 2011 yılında hedeflenen işsizlik oranının yüzde 12 olması da, işsizliğin azaltılmasında belirgin bir politikanın olmadığı, bütçede de bu amaca dönük bir kaynak kullanımı olmadığı anlamına gelmektedir.

Özetle hükümet vergi alamadığı sermayeden bütçe açığını kapatmak üzere borç para almakta, büyük çoğunluğunu emekçilerden aldığı vergileri de sermaye sınıfına aktarmaktadır. Sermayeye kaynak aktarmak bakımından daha önceki bütçelerle benzer nitelikler taşımakla birlikte, bu bütçe özellikle hükümetin sermayeden yana aldığı kriz tedbirlerinin bir yansıması niteliğindedir. Gerçekten durgunluktan çıkmak, istihdamı ve sosyal refahı artırmak isteyen bir hükümetin önündeki tek gerçekçi alternatif, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik ve altyapı yatırımlarına ağırlık veren bir bütçe hazırlamak ve öncelikle işçilere, işsizlere ve düşük gelirli kesimlere bütçeden para aktararak onların tüketim harcamalarındaki olası artışı istihdam artışlarıyla bütünleştirmektir. Emekten yana bir hükümetin bütçesi sermayenin değil, işçi ve ezilenlerin çıkarlarına hizmet eden bir bütçe olacaktır.

Sungur Savran

2017'ye doğru...

Geride bıraktığımız 2010, dünyada da coğrafyamızda da insanlığın kaderi bakımından önemli gelişmelere tanık oldu. Geçtiğimiz yıl içinde kapitalizmin hakimiyeti bakımından yeni çatlaklar belirdi, sınıf mücadelesinde önemli kıpırdanmalar başladı. 2010 yılı, dünyada ekonomik krizin kalıcılaştığı yıldır; Avrupa'da devletlerin iflasın eşiğine gelmesi karşısında büyük işçi kitlelerinin sokağa döküldüğü yıl oldu; Türkiye'de ise sınıf mücadelesinin son yıllarda görülmemiş bir düzeye yükseldiği bir yıl olarak başladı, Kürt halkının gür sesinin bütün topluma eriştiği yıl olarak kapandı.

Kapitalizmin dünya çapındaki ekonomik krizi 2007'de ilk işaretlerini verdikten sonra 2008 sonunda bir yangına dönüşmüştü. 2009 dünya ekonomisinin gerçek bir çöküşün eşiğine ulaştığı yıldır. Yıl sonuna doğru makroekonomik göstergelerin düzelmesi, krizin sona ermekte olduğu yanılsamasını yarattı. Ama 2010 krizin sadece yer değiştirmiş olduğunu, dün özel finansal kurumların çöküş tehlikesi varken, bugün bunun yerini devletlerin mali iflası riskinin aldığını açıkça ortaya çıkardı. Yunanistan ve İrlanda ancak tarihte görülmemiş büyüklükte yardım paketleriyle kurtarıldı. Sırada Portekiz, İspanya ve başka Avrupa ekonomilerinin beklediği biliniyor. 2008, 21. yüzyılın ilk Büyük Depresyonu'nun başladığı yıldır. 2010, bunun burjuva dünyasının bilincine çıktığı yıl oldu.

Avro bölgesindeki mali iflas olasılıkları, beraberinde sınıf mücadelesinin kapitalizmin beşiği olan Avrupa kıtasına sert bir giriş yapmasını getirdi. Yunanistan, Fransa, Portekiz, İspanya yıl içinde milyonlarca işçinin katıldığı dev eylemlerle sarsıldı. Yunanistan ile birlikte Fransa, İtalya ve Britanya'da öğrenciler de işçi sınıfının izinde yürümeye başladı.

Türkiye'de 2010, tarihe Sakarya Komünü'nün yılı olarak geçecektir. Tekel mücadelesi bugün yenilmiş bir mücadeledir. Tarihte birçok büyük işçi eyleminin olduğu gibi. Bunun sorumluluğunun sendikal hareketi bir kanser gibi sarmış olan bürokraside yattığını biliyoruz. Tekel, işçi sınıfına bürokrasiye güvenmemeyi öğretebilirse, en büyük mirası bırakmış olacaktır. Tekel eylemi aynı zamanda Türkiye işçi sınıfının uzun durgunluktan sıyrılmaya başladığını gösteriyordu. Tekel'i unutmayın!

2010, bu coğrafyada aynı zamanda Kürt hareketinin bütün bileşenleriyle sesini yükselttiği, Kürt halkının meşru taleplerini dile getirdiği, buna karşılık ezen ulus temsilcilerinin kelimenin gerçek anlamıyla saçmalamaya başladığı yıl oldu.

2011'le birlikte sadece yeni bir yıla girmedik. Aynı zamanda, yeni bir onyıla girdik. Yaşı yetenler hatırlasın: 2000'de ve 2001'de "milenyum" edebiyatı nasıl da kapitalizmin şaşaalı zaferini kutluyor, "tarihin sonu"nu ilan ediyordu! Sonra yeni binyılın ilk onyılına kapitalizm emperyalist karakterini en çirkin biçimde ortaya koyarak başladı: Bu onyıl emperyalizmin birleşik güçlerinin on binlerce Afganı ve bir buçuk milyon Iraklıyı katletme onyılıdır. Onyılın başı emperyalizmdi, sonu ekonomik iflas! Bu iki felakete iklim değişikliğini ve diğer çevre katliamlarını da eklerseniz, insanlık için esas gerekli olanın, tarihin değil kapitalizmin sonu olduğunu anlamanız kolaylaşır!

2011'le birlikte hangi burcun hakimiyetine girdiğimizi bilmem. Ama Sakarya Komünü yılından çıkıp Paris Komünü yılına girdiğimizi biliyorum. Tarihin ilk proleter devriminin 140. yıldönümünü kutlayacağız bu yıl. Ondan sonra ver elini 2017, Ekim devriminin yüzüncü yılı. Kim bilir, belki 21. yüzyılın ilk devrimleri de krizden ve savaştan doğan yangın içinde yüzlerini göstermeye başlarlar bu yeni onyıl içinde!

Nedir bu HES'ler?

HES hidroelektrik santralinin kısaltmasıdır. Hidroelektrik santralleri oluşturulan set ile akarsuyun önünün kesilmesinin ardından barajda biriken suyu elektrik üretmek için kullanırlar. Baraj kapaklarının açılması ile salınan su, çarkları döndürür ve enerji üretilir.

İlgili yasaların meclisten geçmesiyle birlikte Devlet Su İşleri'nin ülke çapında özel sektöre iki bin santralin yapımını ihale etmeyi planladığı, Aralık ayına kadar bu santral projelerinin yedi yüze yakınına onay verdiği biliniyor. Üstelik hem projenin iptalini isteyen raporlarına, hem de kimi HES alanlarının korunan alan veya SİT alanı olmasına rağmen!

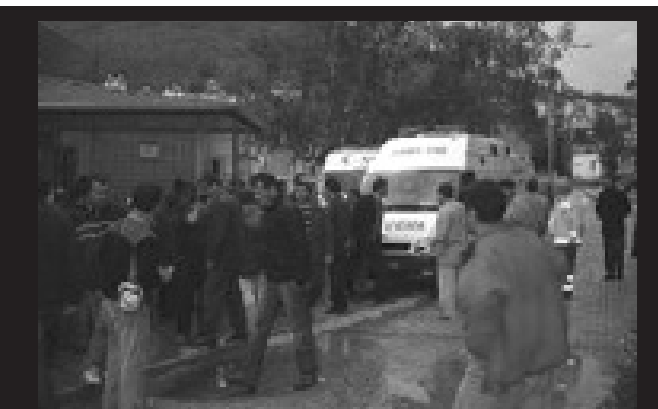
Peki HES'lerle enerji üretmenin nesi sorun denirse cevap basit: hemen her şeyi sorun! Bir kere HES'lerle ilgili en önemli konu kamuya ait suyun ve elektrik üretiminin baraj ve santral yapan şirketlere devredilmesi, yani özelleştirilmesi sorunudur.

Bu şirketler ortalama altı yılda baraj ve santralin parasını çıkarıyorlar. 49 yıllığına kendilerine kiralanan bu tesisleri 43 yıl keselerine işletiyorlar. Onların cebi dolarken

hem elektrik üretimi hem de su özelleşiyor. Bölgede yaşayanların suyu kullanım hakkı ellerinden alınıyor. Baraj geldi diye sulama koşulları iyileşecek sanmayın, santral yapılan yerlerde genelde ortaya çıkan kuraklıktır.

HES'ler doğuştan yağma projeleridir. Hem kamu kaynaklarının hem de doğanın yağmalanması üzerine kuruludurlar. Bunun en güzel örneklerinden biri de baraj yapımı için boşaltılan bölgelerin hemen köstebek gibi kazılacak olması: memleketin en güzel, en doğal yerlerine madenler ve taş ocakları kondu-rulacak.

Bu iki bin HES projesi tamamlandığında o bölgelerdeki ekolojik denge gerçek anlamda alt üst olacak. Küresel ısınmanın ivmesi artacak, başta bu bölgelerin, sonra da doğa sınırsız bir bütün olduğundan, her yerin iklimi bozulacak. Bunun yaratacağı bedelleri ödemek de tabii ki kapitalistlere değil işçi ve emekçiye düşecek. Böyle olacağını kestirmek güç değil: baksanıza şimdiden HES şirketleri Milli Parklara birkaç milyarlık malzeme alımı taahhütlerini bile yerine getirmemek için uğraşıyorlar.

HES'çiler işçi katilleri!

11 Aralık Cumartesi günü, Anamur'da devam eden HES inşaatında çalışan üç işçi cinayete kurban gitti. Heyelan olduğu, işçilerin o yüzden öldüğü söyleniyor. Aşırı yağış olmasına rağmen su kanallarında çalıştırılmaya devam edildikleri için öldü sınıf kardeşlerimiz. Üst işvereninden taşeronuna patronların insafına terk edildikleri için öldüler. Gerçek ortada, bunun adı cinayettir.

Katil belli: patronlar ve dolaylı olarak hükümet. Ama önlem alan yok. İşçi iktidarı olsa, değil işçiyi katletmek, burnunu kanatana, onu bırak, işinden edene en ufak taviz olmazdı ama iktidar şimdilik patronlarda. Bizim de sıramız gelecek! Katillerden hesap sorulacak!

HES'lere karşı direnenler

HES ihalelerinin birçoğu İslamcı sermayeye tahsis edilse de önemli bir kısmı da Batıcı-laik burjuvazinin temsilcilerine ayrılmış. HES'ler kendi içlerinde bölünmüş patronları da birleştiriyor. Bu çakallar, mevzu yağma veya işçi emekçinin gözünü oymak olunca hemen kol kola giriveriyorlar.

Hükümetlerini arkalarına alıp CHP ve MHP gibi düzen partilerini susmaya ya da bu konuya iktidar olana kadar yalnızca sözde önem vermeye ikna ettiler mi değmeyin keyiflerine. Ama o iş öyle olmuyor.

Şimdi nerede HES toplantısı olsa bölgede yaşayan halk, yani en başta emekçi köylüler, toplantıları protesto ediyor. Kimi zaman basıp iptal ettiriyor. Henüz yeterince duyulmasa da çevreciler ses çıkarıyor. Sendikalar, meslek odaları ve sosyalistler HES'lere ve doğa katliamına karşı mitingler düzenliyor.

Ama bu yağmayı durdurabilecek gerçek güç işçi sınıfının bütünüyle ayağa kalkıp yumruğunu masaya vurmasıyla ortaya çıkacak. Yağmacı katillere dur demek mümkün.

Trilyonluk villalar Dağlı işçilerinin sloganlarıyla sarsıldı!

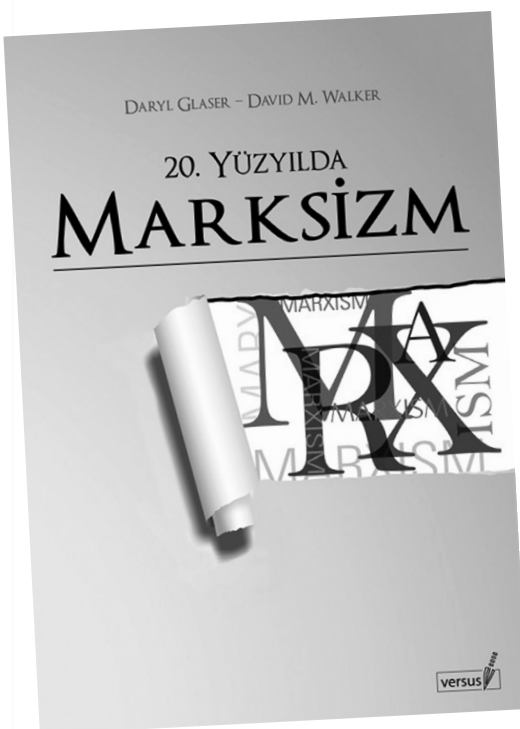

Mersin Üniversitesi'nin inşaat işlerini yapan taşeron Dağlı Grubu'nun işçileri geçtiğimiz Temmuz ayında işten çıkarılmış, işçilere sekiz aylık maaşları ve tazminatları ödenmemişti. İşten çıkarılmalarının ardından üniversite kampüsü içerisinde bir süre boyunca arka arka eylem yapan işçiler, patron Mehmet Dağlı'nın alacaklarını ödeyeceği vaadinde bulunması üzerine eylemlerine son vermişlerdi. Bir süre sonra patronun sürekli kendilerinden kaçması ve telefonlarına çıkmaması üzerine aldatıldıklarını anlayan işçiler tekrar bir araya gelerek eylemlerine devam etme kararı aldılar.

2 Ocak Pazar günü patronlarının yaşadığı trilyonluk villaların bulunduğu sitenin girişinde basın açıklaması yapmak isteyen işçileri burada "patronun bir yakını" karşıladı. Önce "paramız olsa size paralarınızı öderiz, ama bizim de paramız yok" diyerek işçileri eylemlerinden vazgeçirmeye çalışan bu şahsa işçiler, "sen bizimle dalga mı geçiyorsun; şu yaşadığınız villaların hepsini bize ödemediğiniz emeklerimizin bedeliyle yaptırdınız. Siz buralarda yaşarken bizim çocuklarımız evde aç bekliyorlar. Biz sizden sadaka istemiyoruz, emeklerimizin karşılığını istiyoruz, alana kadar da burada eylemlerimize devam edeceğiz" cevabını verdiler. Aldığı bu cevap üzerine bu kişi ulu orta işçilere tehditler savurmaya başlayarak eylemi provoke etmeye çalıştı. Provokasyona gelmeyen işçiler buldukları noktadan patronun oturduğu villanın önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Dağlı İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla trilyonluk villaların bulunduğu siteleri inlettiler. İşçiler, başına yaşadıkları süreci anlatan bir açıklama yaptıktan sonra eylemlerine son verdiler.

Eyleme DİP Girişimi, EHP ve Sosyalist Gelecek Dergisi destek verdi.

20. YÜZYILDA MARKSİZM | *Sungur Savran'ın önsözüyle!*

Versus Kitap, Ocak 2011
20 TL

Çeviri:

Sungur Savran, Burak Gürel, Onur Koyunlu

Sosyalizmin güncel sorunlarını dert edinenler için elinizdeki kitap bir hazine.

Her bir yazısı, sayfası ya da satırı bizi doğru bilgilerle donattığı ve aydınlattığı için değil. Bir makaleler derlemesinin, hele çok geniş bir yelpazeye yayılmış ve her biri uzmanlık isteyen konular hakkında yazılmış yazıları bir araya getiren derlemelerin bütün yazılarının ne aynı doğrultuda olmaları beklenebilir, ne de aynı kavrayış düzeyinde. Bu kitapta yer alan makaleler arasında da son derecede önemli ve derin hakikatlere değinenler de var, konusunun temel bilgilerini sağlarken okuyucuyu daha derin bilgi arzusuyla başbaşa bırakan da, okuyucusunu ciddi biçimde yanıltan da. Ama bütün eşitsizliğine rağmen, bu kitap Marksizmi ve sosyalizmi ciddiye alan, bunların bugün içinde bulunduğu durumu kavramaya çalışan, buradan ileri doğru nasıl yürünebileceği sorusunu dert edinen insanlar için bir hazine. Çünkü kimini daha iyi tanısak da, kimini çok az bildiğimiz konuları (Afrika Marksizmi hakkında bugüne kadar ne bilirdiniz ki?) en temel verileriyle sunuyor bu kitap. Bize, 20. yüzyıl Marksizminin bugüne, 21. yüzyılın yeni kuşaklarına bıraktığı mirası anlamanın ilk kilometre taşlarını sağlıyor. Bu bakımdan elinizdeki kitabın Türkçe'de bir benzeri olmadığını söylemek mümkündür.

Sungur Savran

Mustafa Kemal Coşkun

Liberalizmin özgürlük masalı - 2

Geçen yazımıza kaldığımız yerden devam etmeden önce vurguladığımız birkaç noktanın altını çizmekte fayda var. O yazıda liberalizmin özgürlük anlayışının bütünüyle soyut bir kategori olduğunu, yani insanı soyut olarak ele aldığını, bu nedenle de toplumsal yaşamı ve toplumsal ilişkileri bütünüyle göz ardı ettiğini vurgulamıştık. Bu nedenle de örneğin mülkiyet eşitsizliği söz konusu olduğunda liberallerin özgürlük söyleminin toplumsal yaşamda herhangi bir karşılığının olmadığını, dolayısıyla da bir masaldan öteye gidemediğini belirtmiştik.

Buradan yola çıkarak da toplumsal ilişkiler göz ardı edildiğinden neyin özgürlük neyin baskı aracı olduğunun liberaller açısından pek bir önem arz etmediğini, ancak günümüzün bazı sorunlarının, örneğin başörtüsü sorununun toplumsal ilişkiler göz önüne alınmadan çözülemeyeceğini yazının sonunda söylemiştik. Bu yazıda genel olarak kültür/kimlik, özel olarak da başörtüsü sorununa bakacağız.

Daha önce belirttiğimiz gibi insan bir kere soyut olarak kavranmışsa, küreselleşmenin ve onun 'kültürel mantığının' temel felsefi olan postmodernizmin de insanı giderek nesneleştiren yanı göz önüne alındığında, günümüz liberali için insan tanımı da bu çerçevede yapılacak, 'kim' sorusuna verilecek yanıt, onun 'ne' olduğuna (Müslüman/Hıristiyan, Alevi/Sünni, Türk/Kürt vb.) indirgenerek yanıtlanacak, mantık diliyle söylenecek olursa 'kimlik' 'nelik' ile tanımlanacaktır. Dolayısıyla günümüzde kültür/kimlik üzerine tartışmaların yoğunlaşması, sosyal bilimin temel konusunun kültürler/kimlikler olması hiç de tesadüf değildir. Oysa insanı insan yapan şey şu ya da bu kültüre sahip olması değil, sadece herhangi bir kültüre sahip olmasıdır ki, bu da insan ile bu kültürel nelikler arasında hiçbir zorunlu bağ olmadığını gösterir. Ancak bir liberal için durum böyle değildir, liberal için insanın "özgür" olabilmesinin tek koşulu, aslında insan olmak için zorunlu olmayan ve kendisine kendi dışından ve üstünden verilmiş bir kültürel nelige sahip olması ve ister istemez de bu çerçevede hak iddiasında bulunmasından başka bir şey değildir. Somut insanın soyut özgürlüğü kullanabilmesi ancak bu koşulla mümkün olabilir çünkü. Bu durumda insanın neligi temelinde bir kimliğe sahip olması, yani kim olduğunu kültürel bir nelik ile tanımlaması, olsa olsa kendi neligini başka her tür neligin önüne geçirmesi, kendi neliginin şovenisti olması, yani sözkonusu neligi her ne ise bizzat onun fanatigi olmasıyla mümkündür. Bu yolla her türlü düşünce/davranış/gelenek/görenek vb. de aynı zamanda bir özgürlük olarak sunulabilecektir. Her şey soyut bir özgürlük adına meşrulaştırılır, her şey mubahtır, ama buna insanlık ve bilim dışı olabilecek her türlü kültür/kimlik/düşünce vb. de mecburen dahil edilecektir. Postmodernizmin gereği olarak her türlü evrenselliğin de reddedilmesi bunun üzerine tuz biber ekecektir. Dolayısıyla insanı insan yapanın kendisine kendi dışından verilmiş bu neligi aşmak olduğu bütünüyle gözden kaçırılacak, insan tam bir nesne mertebesine terfi ettirilecek, kültürel kimlik de insanın kendi eyleminden, tercihinden ve iradesinden bağımsız olarak insan karşısında aşkın bir konuma oturtulacaktır.

İşte burada başörtüsünün, ya da herhangi bir kültür/kimlik meselesinin neden bu kadar önemli olduğu da ortaya çıkmaktadır. Daha baştan belirtelim ki bu satırların yazarının başörtüsü ile hiçbir problemi yoktur ve hatta bugün üniversitelerde tamamen serbest olmasını savunmaktadır. Ama burada dikkat edilmesi gereken birinci şey şudur: Bir kere insanın kim olduğu neligiyle tanımlanmışsa, her nelik kendisini diğerinin önüne geçirmeye çalışacak, bu durumda her türlü nelik, örneğin başörtüsü, aynı zamanda bir baskı aracı olarak karşımıza çıkabilecektir ve liberalin görmediği nokta tam da burasıdır. İkincisi ise, bu türden kültürel-kimliğe ilişkin taleplerin bir "özgürlük" olarak değil fakat olsa olsa bir eğitim hakkı, anadilinde konuşma hakkı vb. temelinde ele alınması gerektiğidir. Çünkü özgürlük soyut olarak değil fakat insan ilişkileri göz önüne alınarak tanımlanabilir ancak ve bu durumda da yukarıda bahsettiğimiz sorunlar ortaya çıkarır. Öyleyse başörtüsü sorunu ya da kültürel-kimlik ile ilgili herhangi bir sorunu çözmek isteyen birisi, bunların hem bir hak olduğunu ama hem de baskıcı bir yapıya bürünebileceklerini göz önünde tutarak bu sorunları çözmek zorundadır.

Rûpel 7

Rastî

Berê hîlbjartin ê kod navê pêşkêşiya patrona:

Pêšnûme ya zagona kîsikê

9

Rêbendan 2011 / Hêjmar: 15

Organa weşanên Partiya Karkerên Şoreşger

Biha: 1 TL

**Bila Tirkperestî jî tune be,
Kurdperestî jî tune be, lê
Tirkî he ye, Kurdî tune ye!**

Di dawiyê de qalîkên derva telîşin û em gihîştin naweroka esasî ya meselê. Gengeşiya li ser "teror"ê êdî dest bi qîçandinê kir. Êdî he- voka "Mihraqên dervayî dikişkişinin" weke tingîneke berê dîrokê xuya dike. Gotinên weke "Pirsgirêka Başûr Rojava pirsgirêkeke aborî ye" êdî îflas kirî ye. Niha mesele weke ku pirsgirêkeke zanistî di nava labrotuwarekê de ji hemû faqtorên xwe yê duyem hatî paqij kirin awayek zelal tê gengeşî kirin. Pirs ev e: Bila jiyaneke du zimanî he be an tune be?

Bersiva li hemberê vê pirsê hemû politîkavanên bûrjûvaziyê û partiya Hêzên Çekdar ên Tirk Tine cem hev. Her wiha koma nivîskar-rojnamegerên berdevkê pergala dewletê jî. Bi tenê ûsluba devê wan ji hev cihê ne. Leşkerî hem di daxuyaniya xwe de, hem jî di daxuyaniya MGK ê de dibêje "qedexa ye". Kê ji we dipirse? Weke her demê Bahçelî dîsa tehdît dike. Beg efendî ka hun derdiketin çiya, çî bû? Kiliçdaroglu hema serî li zimanê fermî dide, dibê ji xwe her kes zimanê xwe yê zikmakî dipeyive. Hezret, ne zextên li ser kurdî bihistî ye, ne jî pêdiviyên ku ji bo pêşketina zimanekî çî ye bihistiye. Zahir ji Marsê hatiye!

Lê bersiva herî balkêş û komîk, ji siltanê Dêmkrotan Erdogan ê ku di erd û asîmanan de nayê bicîh kirin hat. Li gorê meşreba xwe "ji qewman re rêzdarî hey e, nijadperestî tune ye". Dû re lê zêde dike, dibêje: "Ne Tirkperestî, ne Kurdperestî" xala ku xwe gihandiyê ev e: "zimanê neteweya min yek e". Di vir de xuya dibe ku nêrînen siyasî yên desthilatdarên Tirk çî dibe bila bibe, di tixubê nepejirandina mafên Kurdan de xwe digihîjin hev. Heger Kurd "qewmek" be "Tirk" jî qewmek e". Wê çaxê ferzkirina "yek zimanî" rasterast "nijadperestî" ye. An jî eger em bi zaimanê "modêran" bêjin, Kurd "nijad" be, Tirk jî "nijad" e. Bi kîjan mantiqê, hûn maf didine yekê û nadine yê dinê? Hûn ji mantiqê şemitîn.

Li gorê ku hûn ji mantiqê şemitîn e, hûnê xwe bispêrine dîrokê? Ma hûn dibêjin "Me we perçiqand, bînpê kir û niha jî em wekhevîyê nadin we?" Yê li hemberê we jî dibêjin; wê çaxê emê ji nû va dest bi şer bikin. Hûn dizanin! Ev yek ev qas zelal e!

Helwesta şoreşgerên proleterayê zelal e: Hemû gel û ziman wekhev in. Kurd jî weke Tirk û hemû gelên din, xwedî maf in ku çawa dixwazin bi wî awayê bijîn. Ew jiyaneke du zimanî dixwazin? Bijî jiyaneke du zimanî!

Rastî

BI XÊR HATÎ JIYANA DU ZIMANÎ!

**Ciwanan
bi 1968
ê tehdît
nekin!**

Rûpel 6

5